

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DIELA 11:26

Antiohija

jul/avgust 2020.

broj 166

ISUS:
POĐITE ZA MNOM I JA ĆU VAS
NAČINITI RIBARIMA LJUDI.

MARKOVO EVANĐELJE 1:17

POZVANI SMO DA BUDEMO
HRISTOVI SVJEDOCI,
A NE ADVOKATI ILI SUDIJE.

Antiohija nije zamjena za čitanje i proučavanje Biblije, niti za molitvu i zajedništvo sa drugim vjernicima, što su veoma bitne stvari za naš odnos sa Bogom i duhovni rast.

Molimo vas da imate razumijevanja ukoliko pronađete greške u Antiohiji.

Ono što ne valja odbacite,
a što je dobro prihvatite i primijenite.

ἀγάπη AGAPE

OTVORENA FACEBOOK GRUPA

NEKOLIKO PUTA DNEVNO
BIBLIJSKI STIHOVI
MUDRE I POUČNE MISLI
OHRABRENJE I INSPIRACIJA

POTRAŽITE NA FACEBOOK-U
I PRIDRUŽITE SE
DOBRO DOŠLI

ἀγάπη AGAPE

OTVORENA VIBER ZAJEDNICA

NEKOLIKO PUTA DNEVNO
BIBLIJSKI STIHOVI
MUDRE I POUČNE MISLI
OHRABRENJE I INSPIRACIJA

POTRAŽITE NA VIBERU I PRIDRUŽITE SE
DOBRO DOŠLI

**ANTIOHIJA
SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM
PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA**

**MOLIMO VAS DA RAZMISLITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOGETE
ANTIOHIJU**

HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su podržali i finansijski pomogli vjernici iz Evanđeoska crkva Banjaluka i udruženje Ikonos Beograd.

Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | **Adresa** : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž** : 1000 | **Štampa** : Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska** : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

MAGARAC

Jednog dana vratio se magarac kući radostan, srećan i ponosan. Majka ga je pitala zašto je tako srećan i šta mu se desilo.

„Mamice, predali su me nekom Isusu, i kada smo ušli u Jerusalim, mnoštvo ljudi mi je klicalo:

Osana, Osana, blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje, slava Gospodu na nebesima!

Svojom odjećom i grančicama su prekrivali put ispred mene.“

Tada mu mati reče: „Vrati se u grad, ali ovaj put sam.“

Sledećeg dana uputio se magarac u grad sam i kada se vratio kući bio je veoma tužan.

„Mama, to ne može biti! Niko me nije primijetio, a kada su obratili pažnju na mene, jednostavno su me prognali iz grada!“

Majka ga je pogledala i rekla:

„Sine, bez Gospoda, ti si samo magarac.“

DRUGA ZABLUDA: BOG NE MOŽE DA STRADA

Grčki filozofi su verovali da je Bog nesposoban da pati. Oslikavali su ga kao nepromenljivog (iznad svih tokova) i neosetljivog (iznad svakog stradanja). Ukoliko ste i sami ovog uverenja, a pri tome verujete u Isusovo božanstvo, tada ste pred nerešivim problemom patnje.

Jedan od načina ovih nepomirljivih tvrdnji jeste alternativna priča. Naime, neki su pomislili da zapravo Isus i nije bio

pravi čovek, već samo privid za naše oči. Kažu da se on samo maskirao u čoveka, a kada je na red došao krst, znate li šta se dogodilo? Isus je uzeo oblik Simeona Kirinca, dok je nosio svoj krst na Golgotu. Tako je sa strane gledao i smejavao se, kako ih je sve prevario.

Neki pokreti među vernicima II veka su ovo uverenje smatrali važnijim od istorijskih činjenica. Zvali su se gnosticima, po grčkoj reči gnozis - „spoznaja“.

Tvrdili su da nam je potrebno tajno, mistično znanje o Bogu da bismo bili spaseni. Sebe su smatrali predstavnicima tog znanja. Zato i danas treba da se čuvamo onih grupa koje tvrde da imaju pravo i tajno znanje o Isusu, svih onih koji imaju „više“ od evanđelja.

Naša vera počiva na zapisima otvorene, svima dostupne Knjige, a ne na opskurnim, ezoteričnim znanjima koja se - navodno - usmenim putem prenose samo prosvetljenoj eliti. Ovakav pristup je čist duhovni otrov i nema blage veze sa Bogom. On je plod đavolskog ponosa. Isus nije išao u Indiju da uči zanat kod kojekakvih gurua, ili u Egiptat kod tadašnjih vračeva. Isus nikada nije osnovao bilo kakav tajni red svojih sledbenika, niti je ostavio neko duboko, tajno znanje grupici elitnih insajdera. Čitajmo o tome u Knjizi i drugim crkvenim knjigama. Samo tu imamo blaga koje za života ne možemo da iscrpimo. Uostalom, sva naša radoznalost će biti zadovoljena kada jednom sretnemo Gospoda licem k licu.

Za gnostike je uvek posebno bilo intrigantno to što je Jovan u svom evanđelju izostavio spomen Simona Kirinca, čoveka ko-

ji je nateran da nosi Isusov krst. To je apostolov način da im ukaže na zabludu, da nema ni traga mogućnosti da je neko drugi razapet na krstu.

Takođe, apostol naglašava da Isus sa krsta oslovljava dvoje ljudi koji su ga vrlo blisko poznavali - majku i „voljenog učenika“. Oni su očevici njegovog identiteta na krstu. Onaj koji je „nosio svoj krst“, koga su pred njihovim očima raspeli i koji ih je oslovio s krsta, jeste onaj koga dobro poznaju. Isus, niko drugi, je onaj koji je postradao na krstu.

Treći način na koji apostol Jovan opovrgava zabludu da Bog nije postradao jeste spomen „krvi i vode“ koji su potekli iz Isusovog probodenog boka. Ovo je klasičan medicinski dokaz smrti. Inače, teolozi u slici ovih elemenata vekovima vide simbole krštenja i Večere Gospodnje, simbole koje je Gospod ostavio svojoj crkvi.

Spominjanje krvi i vode je za tadašnje vernike, čitaoce I veka bilo veoma značajno. Naime, paganski bogovi tadašnjih pan-teona nisu jeli i pili ovozemaljski hleb i vino. Verovalo se da u njihovim venama ne kola krv već voda. Tako ova slika tadaš-

njim ljudima poručuje nedvo-
smisleno da je Isus umro. Ute-
lovljenje ne samo da se dogodi-
lo, već se dogodilo zauvek. Isus
je postradao telom i vaskrsnuo
istim tim telom. To onda doka-
zuje da Bog nije ni nepromen-
ljiv ni neosetljiv. Mi slavimo Bo-
ga koji nam se objavio kao onaj
koji je duboko u svemu onom
što jesmo, što nas čini ljudima.
Božiji Sin je patio, gladovao,
krvario i umro.

U delu pod naslovom „Krst“,
Maks Lukado moćno ističe nei-
skaziv značaj krsta u istoriji i u
našim životima.

Krst je poput dijamanta koji u
sebi sabira i prelama svu sve-
tlost istorije, svu patnju sveta.
Svi cinici sveta se satiru nad
njim, a svi tragaoci u njemu na-
laze nadu. Istorija ga je uzdizala
i odbacivala, pozlačivala i spa-
ljivala. Istorija je činila sve sa
njim, samo ga nije ignorisala.
Na to parče drveta su prikucane
najneverovatnije tvrdnje koje je

svet ikada čuo. Raspeti stolar je
tvrdio da je Bog u telu, večni
Bog na zemlji. Krst govori da je
na njemu umrla smrt.

Nikada niko nije toliko posve-
tio ni jedno drvo kao ovo. Zato
ne treba da nas čudi da apostol
Pavle na taj krst gleda kao na
srž evanđelja. On je mera sve
stvarnosti. On je klin o kome
visi istinitost svih tvrdnji naše
vere. Tačka.

Ako krst nije istina - sve pada.
Šta je krst za vas? Ili da vas pi-
tam Isusovim pitanjem: „Šta ka-
žete, ko sam ja?“

Onako kako shvatamo Isusa,
onako ćemo da gledamo i na
njegov život i na njegovu smrt.
Za hrišćane on je utelovljeni
Bog i potpuni čovek, onaj koji je
došao u naš grešni svet da na
krstu umre umesto nas i done-
se nam spasenje. Toliko nas
Bog voli.

Phil Thrailkil
Iz knjige „Marija“

MOLITVA

UMJETNOST MALIH KORAKA

Gospode, ja ne molim ni za čudesna ni za priviđenja, već za snagu svakodnevnju. Nauči me umjetnosti malih koraka.

Napravi me pažljivijim i snalažljivim, da bih se u raznolikosti svakodnevnog života zadržavao na otkrićima i iskustvima, koja me uzbuđuju.

Nauči me da pravilno raspolažem vremenom svog života. Podari mi fini dar da razlikujem primarno od sekundarnog.

Ja molim za snagu uzdržanosti i mjere, da kroz život ne bih lepršao i skliznuo, već razumno planirao tok dana, da mogu

vidjeti vrhove i prostranstva, i da čak ponekad nađem vremena da uživam u umjetnosti.

Pomozi mi da shvatim da iluzije nisu od pomoći. Ni sjećanje o prošlosti, ni snovi o budućnosti. Pomozi mi da budem ovdje i sada, i prihvatim ovaj trenutak kao najvažniji.

Spasi me od naivnog uvjerenja da sve u mom životu treba da bude glatko. Podari mi jasnu spoznaju da su teškoće, porazi, padovi i neuspjesi samo prirodni sastavni dio života, zahvaljujući kojima rastemo i sazrijevamo.

Podsjećaj me da srce često bu-
ni sa razlogom.

Pošalji mi u pravom trenutku
nekoga, ko ima hrabrosti da mi
kaže istinu, ali da mi je kaže u
ljubavi!

Znam da se mnogi problemi
rešavaju čak i ako se ništa ne
uradi, zato me nauči strpljenju.

Ti znaš koliko nam je jaka
potreba za prijateljstvom. Daj
mi da budem dostojan tog naj-
ljepšeg i najnježnijeg dara sud-
bine.

Daj mi bogatu maštu, da bih u
potrebnom vremenu, u potre-

bnom trenutku, na pravom
mjestu, u tišini ili govoreći, ne-
kome podario neophodnu topli-
nu.

Napravi od mene čovjeka, koji
zna da dopre do onih koji su
zaista „na dnu“.

Spasi me od straha da ću neš-
to propustiti u životu.

Ne daj mi ono što ja želim, već
ono što mi je zaista potrebno.

Nauči me umjetnosti malih
koraka.

Antoine de Saint-Exupéry

KNJIGE TE MOGU INFORMISATI,
SAMO JEDNA TE MOŽE TRANSFORMISATI.
BIBLIJA!

AGAPE

NAŠ BOG JE VELIK

Da li želite blagoslov u ovom danu? Čeznete li za blagoslovom u ovim vremenima?

Gledajte na velikog Boga, pa nećete ni primetiti kako neke obične stvari rešavate bez muke, kuknjave, rasprave, gundanja i depresivnog stanja. Gledajući na velikog Boga i mnogo ozbiljne situacije po nas i naše bližnje će dobiti drugačiji smisao. Neće nas opterećivati toliko da ne vidimo da je rešenje na dohvata ruke.

„Šta hoćeš da ti učinim?“ - pita Isus Vartimeja, kada je ovaj bio uporan i vikao: „Isuse sine Da-

vidov, smiluj mi se!“

Ne stideći se onolikog mnoštva koje je ionako znalo i osuđivalo njegovu bolest kao prokletstvo, on je glasno izgovorio, ne šapatom, jer je imao velika očekivanja: „Da progledam!“

Ne dozvolite da vam život postane šapat! Ne dozvolite ljudima da ograniče Boga u vašem životu. Pitate se kako ga ograničavate? Jednostavno, izgovaranjem i veličanjem problema.

Virus kovid-19 je definitivno obeležio i obeležava period u kojem smo. Prečesto se i među hrišćanima svaki razgovor

okrene na ovu nevolju i razgovor teče otprilike ovako: „Kolika je distanca na otvorenom, a kolika u zatvorenom? Koliko je dozvoljeno ovo i ko ima tačniju informaciju? Kada ovo prođe biće nam ograničeno putovanje, finansijske mogućnosti, komunikacije, jer stupa na snagu nova normalnost.“

U razgovorima o ovim događanjima se skoro uvijek nalazi jedna reč bez koje se neće moći, a to je: OGRANIČENJE!

„Kako su velika dela Tvoja Gospode! Veoma su duboke misli Tvoje.“ (Ps 92,5)

Ako ste usred iskušenja, nepovoljnih okolnosti, ili divljanja pandemije, morate da pazite gde je vaš pogled? Na problemu, situaciji, nekom čoveku koji bi mogao da pomogne, ili na velikom Bogu.

Ne dozvolite da sumnja ublaži vašu veru u velikog Boga i da vaš vapaj pretvori u šapat.

Kada se vapaj spominje u Bibliji, uvek to bude glas pobeđe i glas hvale.

Božanski vapaj da mu verujemo prodira kroz zidove sumnje i demonskog uplitanja. Zbog njega i raj i pakao znaju gde vi

trenutno stojite. Božanski vapaj je uvek odgovor na naš vapaj, a ne na naš šapat.

Naterajte vaša usta da izgovaraju ono što Božja Reč o vama govori i što vam obećava. Govorite u svoj duh velika očekivanja koja vam je dao veliki Bog. Preuzmite kontrolu nad sumnjičavim mislima i rečima nesigurnosti i nevere. Budite glasni za Boga, ne zbog Njega, nego da tako izgradite svoju odluku i očekivanje. Bog nagrađuje one koji ga marljivo traže, veruju mu i uzvikuju:

„Razveselio si me, Gospode, delima svojim, dela ruku tvojih sad radosno pevam.“ (Ps 92,4)

Jedina stvar koja nas koči smo mi sami. To nikako ne smemo dozvoliti. Nemojmo mi raditi i živeti tako da sputavamo Boga da interveniše na Njegov način! Pogledajmo svoju trenutnu situaciju. Gde su svi oni naši snovi i planovi za koje smo tada govorili da su nam od Boga dati? Šta je sa vizijom koju smo dobili? Da li sada verujemo da do napretka teško može doći?

Dozvolimo našim očekivanjima da se vrata, ojačaju i porastu. Dozvolimo im da nam otvore vrata neba, pa da vidimo

novo danas, i još svetlije sutra. Ako vera funkcioniše kao obnavljanje ljubavi prema Bogu, onda neka nam ne dosadi da svaki dan, iznova i iznova podmlađujemo svoja očekivanja kroz Božju ljubav. Šta očekujemo?

Bog u svojoj apsolutnosti i veličini može da interveniše na razne načine, ali On će učiniti za nas samo ono šta verujemo i šta očekujemo od Njega. Kao hrišćani, ne možemo da očekujemo od nas i od naših sposobnosti ništa sem nove normalnosti! Naša očekivanja moraju biti od Boga. Naša vera mora biti u Boga.

Ne moramo da živimo ovako kako je to bilo prethodnih nekoliko meseci! Ne moramo biti pritisnuti problemima! Ne moramo živeti pod pritiskom. Svi smo mi doživeli čuda u životu, zato stavimo naše očekivanje u Onoga u koga verujemo.

„Jer sam uveren u ovo: Onaj koji je u vama započeo dobro delo, dovršiće ga do dana Hrista Isusa.“ (Fil 1,6)

To je Pavle konstantno očekivao i pozvao ujedno i nas da se okrenemo od okolnosti sa kojima smo suočeni ka velikom Bogu koji će u potpunosti ispuniti svoju Reč u našim životima.

Pavle nas je pozvao da se ugledamo na njega kao što se on ugledao na Hrista. Tako ćemo se osloboditi svojih očekivanja i ništa neće moći zaustaviti ni ukočiti plan koji Bog ima za nas. Možda vam ovo zvuči dobro, ali se pitate kako prevazići ohrabrujući govor i navijački mentalitet?

Da bismo to ostvarili u praksi moramo popraviti svoj odnos sa velikim Bogom i svakodnevno priznavati da je problem, bolest, nevera, depresija... tu u našoj novoj normalnosti, ali da je duhovna zabluda što nam je to ispred našeg VELIKOG BOGA.

Izgleda jednostavno, ali deluje. Uostalom, ako neće da šteti onda će sigurno da koristi.

Vlatko Moravek, Novi Sad

**JER GOSPOD JE VELIK BOG,
CAR JE VELIK NAD SVIM BOGOVIMA.**

PSALAM 95:3

ČUVAR TAMNICE

*A on zaškavi sveću ulete i drh-
ćući pripade k Pavlu i Sili; I izve-
davši ih napolje reče: Gospodo!
Šta mi treba činiti da se spasem?
(Dela 16, 29-30)*

Čuvar zatvora u Filipima nije bio neki simpatičan čovek. Pred naređenjima je savijao svoja leđa a oni, koji su mu bili podređeni - po njima je „gazio“. Takvog su ga poznavali Pavle i Sila, koji su spadali među one koje je gazio, koji su osetili njegovu okrutnost prema bespomoćnima.

Svako od nas, može na sebi da otkrije takve sklonosti. Biblija kaže, da je ljudsko srce zlo i potrebno mu je spasenje. A nešto je na ovom čuvaru vredno ozdravljenja. U trenutku je shvatio, da u njegov život ulazi sam sveti Bog. Zemljotres je otvorio vrata tamnice, Pavle i Sila su mogli slobodno da odu, a

ipak nisu pobjegli! Mirno su sedeli i čekali, šta Bog iz ove situacije namerava da sa njima učini. I tada čuvar tamnice odjednom shvata, da Bog želi zasluženo da ga postavi pred sud.

Zato je njegovo pitanje ono pravo: „Šta da radim, da bih se spasio?“ Da li i mi imamo takvu sposobnost, da se takvom brzinom prilagodimo, kada Bog želi da sa nama razgovara u svojoj beskrajnoj dobroti, ili kao sudija? Da li se i na nas odnose reči Biblije, da smo ljudi „tvrđog čela“, kao što je nekada bio Izrael? Čuvar tamnice se u kritičnom momentu ponašao na jedini ispravan način i zato je Bog mogao potpuno da ga obnovi.

*Gospode! Daj nam otvorene uši i
otvorena srca pripremljena za
tvoje poruke. Amin.*

Wilhelm Busch

POVEZANOST NOVCA I VERE

Priča o sakrivenom blagu je jedna od mnogih ilustracija koje je Isus dao objašnjavajući način na koji treba da raspolažemo novcem i imovinom. Zapravo, petnaest procenata od svega što je Hrist govorio odnosi se na ovu temu, a to je više nego Njegova poučavanja o nebu i paklu zajedno.

Zašto je Isus stavljao toliki naglasak na novac i imovinu? Zato što postoji osnovna veza između našeg duhovnog života i toga kako razmišljamo o novcu i raspolažemo njime. Mi možemo da pokušamo da razdvojimo našu veru od naših finansi-

ja, ali ih Bog vidi kao nerazdvojive.

Došao sam do ovog razumevanja kada sam jednom prilikom, pre više godina, u avionu čitao Evandjelje po Luki, treće poglavlje. U ovom poglavlju Jovan Krstitelj je propovedao velikom broju ljudi koji su se okupili da ga čuju i budu kršteni. Tri različite grupe pitale su ga šta treba da urade da bi rodili rod pokajanja. Jovan je dao tri odgovora:

1. Svako treba da podeli odeću i hranu sa siromašnima (stih 11).

2. Carinici ne treba da prisvajaju višak novca (stih 13).

3. Vojnici treba da budu zadovoljni svojom platom i da ne iznuđuju novac (stih 14).

Svaki od ovih odgovora se odnosio na novac i svojinu. Međutim, niko od ovih ljudi nije postavio Jovanu nijedno pitanje o novcu! Oni su pitali šta treba da rade da bi pokazali rod duhovne promene. Dakle, zašto Jovan nije govorio o nekim drugim stvarima?

Dok sam tako sedeo u avionu, shvatio sam da naš pristup novcu i imovini ne samo da je značajan, već je od centralne važnosti za naše duhovne živote. Bogu je to toliko veliki prioritet da Jovan Krstitelj nije mogao da govori o duhovnosti, a da pritom ne govori o tome kako treba rukovati novcem i imovinom.

Ista stvar mi postaje očigledna i u drugim odeljcima. Zakej je rekao Isusu: „Vidi, Gospode, dajem polovinu svoga imanja siromasima, i ako sam od koga što iznudio, vraćam četverostruko“ (Luka 19,8).

Kako je Isus odgovorio? „Danas je došlo spasenje ovoj kući“ (stih 9). Zakejev nov, radikalni pristup novcu je potvrdio da je njegovo srce bilo promenjeno.

Zatim, tu su bili i novi obraćenici iz Jerusalima koji su revnosno prodali svoje imanje da bi dali ljudima u potrebi (Dela 2,45; Dela 4,32-35). Takođe su i okultisti iz Efesa dokazali da je njihovo obraćenje bilo istinito kada su spalili svoje okultne knjige, čija bi se vrednost danas mogla proceniti u milionima dolara (Dela 19,19).

Lik siromašne udovice se izdvaja sa stranica Svetog pisma. Ona daje dva novčića, a Isus je pohvaljuje: „Ona od svoje nemaštine stavi sve što je imala“ (Marko 12,44).

U potpunoj suprotnosti, Isus je govorio o jednom bogatom čoveku koji je sve svoje bogatstvo potrošio na samoga sebe. On je isplanirao da sruši svoje žitnice i da izgradi veće da bi napunio svoje skladište, mogao rano da se penzioniše i uživa u lagodnom životu.

Međutim, Bog je ovog čoveka nazvao bezumnikom, rekavši: „Ove noći tražiće tvoju dušu od tebe; čije će biti ono što si pripremio?“ (Luka 12,20).

Najveća optužba protiv njega, i dokaz njegovog duhovnog stanja, jeste to što se on bogatio za sebe lično, ali se nije bogatio u Bogu.

Kada je bogati mladić navaljivao na Isusa pitajući kako da dobije večni život, Isus mu je rekao:

„Prodaj svoje imanje, i daj siromašnima i imaćeš blago na

nebu, i hajde za mnom“ (Matej 19,21). Ovaj čovek je bio obuzet zemaljskim bogatstvom. Isus ga je pozvao na nešto više - na nebesko bogatstvo.

Isus je znao da su novac i imanje bili bog ovom mladiću. On je razumeo da taj čovek ne bi mogao da služi Bogu ukoliko ne bi svrgnuo sa trona svog idola - novac. Ovaj čovek je smatrao da je cena za to bila prevelika. Žalosno, on je otišao od pravog bogatstva.

Rendi Alkorn

STAVI NA GOSPODA BREME SVOJE,
I ON ĆE TE OKRIJEPITI.

PSALAM 55:22

AGAPE

ŠTA AKO JE ISUS STVARNO MISLIO ONO ŠTO JE GOVORIO?

Svijetu nije potrebna neka druga, nova knjiga. Potrebna nam je безусловna predanost Isusu Hristu.

Šta ako je Isus stvarno mislio ono što je govorio? Šta ako ne želi tek neki dio tvog života? Šta ako te želi u potpunosti?

Zar ublažavamo, razvodnjavamo njegove izjave da bi nam bile kulturološki prihvatljive, umjesto da ih prihvatimo kao riječi koje preobražavaju život? Šta ako Gospod i nije namjerao objasniti nam sve što je rekao, baš svaku svoju riječ?

Da, šta ako je Isus zaista mislio sve što je rekao?

Susrećući se i radeći sa ovim našim naraštajem širom plane-

te, vidio sam da su mnogi zbunjeni svojim vjerskim putovanjem kroz život. Pitali su: „Kako to izgleda kada živiš s Hristom i hodaš s njim po vjeri?“ „Kako bi to trebalo izgledati?“ „Kako iskoračiti od prvobitnog obraćenja Hristu, kada ga prihvatamo za Spasitelja, do predanja njemu istom, kao Gospodu?“

U mom pisanju nećete pronaći uštogljene, legalističke i lake odgovore na Hristov sveobuhvatni poziv na sljedbeništvo. Pročit ćete umjesto toga o moje traganju za odgovorima na pitanja koja svako od nas mora sebi postaviti kako bi Hrista učinio dijelom svoga svijeta. Jer, ako je Isus stvarno mislio ono što je govorio, kako onda sve to rečeno djeluje na naše odnose,

ulaganja, govor, viđenja stvari, učeništvo, duhovnu disciplinu i svaku drugu sferu življenja?

Umjesto da prilagođavamo Božiju riječ svojim životnim rokovima, kako da se mi sami uklopimo u tu istu Riječ? Šta ako Isus nije umro da bi nas spasao od krsta već od neznanja? Šta bi se dogodilo kada bismo živjeli po paroli jednog njegovog sljedbenika: „Jer Hrist je za mene život, a smrt dobitak“ (Fil. 1:21).

Kako to život može da nam bude on sam, *Hrist*? Odakle to da bi i nam smrt mogla biti *dobitak*?

Ne radi se ovdje o većim i napornijim nastojanjima. Ne, riječ je o bliskijem bogopoznanju. Riječ je o pozivu u božansku, vječnu ljubavnu priču koju je sam Gospod Bog ispričao.

Jesmo li spremni za putovanje dubinskog samosagledavanja? Spremni li smo postavljati teška pitanja očekujući teške odgovore? Da li smo spremni dobro se zamisliti i na ovovremenskoj i na vечноj primjeni odgovornog...

Ma... šta ako je Isus stvarno mislio ono što je govorio?

Nejt Bramsen

SVAKA OSOBA KOJA DODJE U TVOJ ŽIVOT
IMA SVOJU ULOGU, BILO DOBRU ILI LOŠU.

AGAPE

SVEDOČANSTVO

Prva zapovest koju je Bog dao čoveku bila je: „Budite plodni i množite se, ispunite zemlju i potčinite je sebi.” Mnogi ljudi na svetu izvršavaju ovu Božiju zapovest bez puno razmišljanja, ona se podrazumeva. Ovo je zapovest koju velika većina ljudi želi da ispuni bez obzira da li su deo Božijeg naroda ili ne.

Mnogi čak ni ne znaju da je ovo Božija zapovest, smatraju da je to uobičajen tok života. Mnogima su deca smisao života. Sve je usmereno ka deci i veoma često takvi ljudi kažu da

žive za svoju decu. Imati decu je normalna i prirodna stvar. Rođenje deteta je radostan trenutak. On se proslavlja i obeležava se svake godine.

Kod mnogih ljudi je to tako, ali ne kod svih. Postoje oni koji ne mogu da imaju decu. Mnogi koji nemaju decu pate zbog toga i žarko žele da ih dobiju. Ja sam bio jedan od tih ljudi.

Oženio sam se 1993. godine devojkom koju sam upoznao u crkvi u koju sam počeo da odlazim. Oboje smo bili mladi. U brak smo uneli puno ljubavi,

planova i želje za životom. Imali smo svoj stan, radili smo i ništa nam nije nedostajalo. Naravno planirali smo porodicu, želeli smo decu. Radovali smo se tome, očekivali smo, ali se ništa nije dešavalo.

Kako je vreme prolazilo pritisak je bio sve veći. Pitali smo se: Zašto? Šta se dešava? Molili smo se, ali ništa... Nezadovoljstvo je raslo, počeli smo da povlačimo pogrešne poteze. Vremenom smo se udaljili i na kraju razveli posle 14 godina braka.

Sve to je jako uticalo na mene. Bio sam ogorčen i ljut. Krivio sam sebe. Zaključio sam da sam neplodan, ne samo fizički nego i duhovno. Iako sam mislio da je to istina, bilo mi je jako teško da je prihvatim. Očajno sam se osećao. Imao sam nameru da se povučem iz svega.

Nakon izvesnog vremena upoznao sam se sa jednom razvedenom ženom koja je imala ćerku. Išli smo u istu crkvu i znali smo se i do tada, ali se nismo poznavali, nikada ranije nismo razgovarali. Počeli smo da se viđamo i na kraju smo se i venčali. Njena ćerka je tada imala 4 godine. Ja sam ovo doživeo kao Božiji odgovor na moje

molitve. Bog mi je dao i ženu i dete. Bio sam presrećan. Mislio sam da je to to! Imam ćerku!

Naravno, pokušavali smo da dobijemo još jedno dete, ali o-pet, ništa! Lekar koji me je pregledao mi je rekao da ne mogu da imam dete i kada bi ga kojim slučajem dobio to bi bilo čudo! To su bile njegove reči. Morao sam da se pomirim sa sudbinom, nikada neću imati dete, ali to sada nije bilo toliko strašno pošto sam imao Anu. Bio sam zadovoljan.

Nekako u to vreme Bog me je doveo u kontakt sa Ellel službom. To je hrišćanska međunarodna ne-crkvena organizacija čiji fokus je na učeništvu, isceljenju i oslobođenju. Ellel služba ima svoje centre širom sveta i pre više od 10 godina je počela svoj rad i u Srbiji. Ellel organizuje dvogodišnju školu (jedan vikend u mesecu – intenzivna predavanja tokom dve godine), vikende isceljenja i lična služenja u molitvi. Ja sam bio angažovan kao prevodilac. Nakon dve generacije studenata kojima sam bio prevodilac, odlučio sam se da i ja postanem student Ellel škole.

Nakon dve godine, studenti imaju praktičnu nastavu u tra-

janju od pet dana. Trebalo je da naučimo da praktično primenjujemo ono što smo učili dve godine.

Na praktičnoj nastavi, dva od pet dana su posvećena molitvi. Bili smo podeljeni u grupe od po troje i molili smo jedni za druge. Ja sam bio u grupi sa dva brata, jedan iz Hrvatske, a drugi iz Amerike. Kada je došao red da se mole za mene, pitali su me šta želim da Isus uradi za mene. Moj odgovor je bio da imam dete.

Sve se ovo dešavalo u novembru 2014. godine. U decembru te iste godine, nakon 5 godina braka moja supruga je ostala trudna. U roku od dvadeset dana Bog je odgovorio na molitvu. Od dvadeset godina do dvadeset dana! Bog je ispunio svoje obećanje!

Obećanje? Kakvo obećanje?!? Obećanje na koje sam bio potpuno zaboravio sve te godine. Pre više od dvadeset godina, na jednoj kućnoj grupi tokom molitve, jedna starija sestra je

ustala, pogledala me i rekla: „**IMAĆEŠ SINA!**”

Moja reakcija na to je bila čudna. Nisam se nasmejao ili prezreo to što je ona rekla, već sam potvrdio, rekao sam: „Da, i zvaće se Petar!” I tada a i sada znam da je to bilo Božije obećanje koje sam ja svojim rečima zapečatio. Nisam ja planski izgovorio te reči, Bog me je vodio i inspirisao.

Danas moj sin Petar ima pet godina i radost je mog života. On je dete obećanja i mi verujemo da Bog ima poseban plan za njega. Molim vas da svi koji pročitate ovo svedočanstvo, molite za Petra, da kada dođe vreme za to on svoje srce potpuno preda Bogu.

Molite i za njegove roditelje da imaju mudrosti da ga podignu i vaspitaju u Božijem Duhu. Molite i za Petrovu sestru Anu koja danas ima 16 godina i predivna je pobožna devojka.

Božidar Galović, Novi Sad

SEDAM SMRTNIH GREHOVA

Sedam smrtnih grehova predstavlja jednu od najvažnijih okosnica hrišćanskog učenja i hrišćanske teologije. Međutim, najinteresantnija stvar u vezi sa svim tim, jeste da se ta lista od sedam grehova koji rezultuju smrću, ne nalaze u Bibliji.

Prvi ih je kodifikovao monah Evagrije Pontijski, i to tri stotine godina posle Hristove smrti. Preciznije, on je napravio listu od osam „strašnih iskušenja ljudske duše“, koju je kasnije 590. godine papa Grigorije Veliki suzio na sedam i proglasio „smrtnim“.

Prema hrišćanskom shvatanju: razvrat, zavist, proždrljivost, lenjost, pohlepa, gnev i gordost su grehovi koji se mogu počinuti, pa makar se o njima i ne razmišljalo. U narednih 1400 godina, ova lista od „sedam smrtnih grehova“ biće veoma bitna determinanta hrišćanske teologije, istorije, razvoja društva, pa i naše sadašnjice. Prema učenju katoličke crkve, sedam smrtnih grehova nisu izolovani od bilo kojeg drugog greha koji nije „smrtni“. Međutim, sedam smrtnih grehova jesu izvorište iz kojeg dolaze svi drugi grehovi i poroci.

Početak 14. veka ideja o „sedam smrtnih grehova“ bila je veoma inspirativna ideja među umetnicima koji su doprineli da se to shvatanje ukoreni u svesti među katolicima širom sveta. Iz tog perioda datira i akronim „SALIGIA“ reč koja je nastala tako što je uzeto početno slovo svake od sedam imenica na latinskom kojima se označava jedan od grehova: *superbia* (ponos), *avaritia* (pohlepa), *luxuria* (bludnost, požuda), *invidia* (zavist), *gula* (proždrljivost), *ira* (ljutnja, bes), *acedia* (lenjost).

Požuda, blud

O požudi, bludu ili razvratu se ne može govoriti kao jedinstvenoj kategoriji, jer postojala su različita shvatanja tokom razvoja društva. Nekada se preljub tretirao kao bludničenje i krivično delo, dok danas vlada drugačije shvatanje. Blud se obično upotrebljava onda kada se želi opisati neka kriminalna radnja u kojoj se dešavaju seksualne aktivnosti, često povezano sa pornografijom. Nekada je teško odrediti granicu između bluda i fetišizma. Prema hrišćanskom učenju klasične radnje bluda bile su preljub, konzumiranje seksualnih odno-

sa prije stupanja u brak i sl. I-pak kao hrišćansku definiciju bludnosti možemo uzeti sledeći obrazac: „Bludnost je iskrivljen, izopačen odnos prema seksualnosti kao nečemu čistom i svetom što je Bog stvorio.“

Ponos, gordost

Ohol čovek je onaj koji se odnosi podcenjivački prema ljudima, a prema hrišćanskom učenju i prema samom Bogu. Ohol čovek je prepotentan čovek, pun sebe, smatra da sve najbolje zna, i da sve najbolje ume da uradi. Oholost predstavlja precenjivanje svojih mogućnosti i stvaranje osećaja nadmoćnosti u odnosu na druge osobe.

Pohlepa, škrtost

Pohlepa je osobina karakteristična za ljude koji žele sve zadržati za sebe. To nije samo škrtost prema materijalnim dobrima, nego se podrazumeva i duhovna škrtost. Filozof Senka je govorio da siromasi žele nešto, bogataši mnogo, a škrtice sve.

Zavist

Zavist je snažan osećaj zavidnosti na uspeh koji je ostvario neko drugi, odnosno krivo nam je zbog nečijeg uspeha. Zavist potiskuje samopoštovanje.

Proždrljivost

Proždrljivost je jako negativna osobina koja se manifestuje u prekomernom i bespotrebnom unošenju hrane u organizam. Kod proždrljivosti osoba iako nema potrebe za dodatnim konzumiranjem hrane to čini preko volje, čak onda i kada joj to šteti. Proždrljivost je naročito smatrana negativnom osobinom u istoriji čovečanstva kada su velike gladi bile česte. Dok su neki umirali zbog nedostatka hrane, bogataši su se razbacivali namirnicama. Pored hrane, pod proždrljivost može da se podvede i neograničeno uzimanje pića, pijanstvo i sl.

Gnev

Gnev (bes ili ljutnja) je emocionalna reakcija, koja može biti izazvana objektivnim događajima, ali i iracionalna, nerazumna izazvana autosugestijom. Gnev

se manifestuje snažnim emocionalnim reakcijama kroz govor povišenog tona - vikanje, nameru da se nekom nanese bol, patnja i sl.

Lenjost

Lenjost je osobina koja karakteriše ljude koji su izgubili cilj u životu i entuzijazam, želju za stvaralaštvom. Lenjost nije nedeljno dremanje na krevetu, gledanje utakmice, filma, ili pak odmaranje na plaži. Da bi neka od ovih aktivnosti postala lenjost, neopohdno je da ona postane u našem životu pravilo, a ne izuzetak koji se dešava s vremena na vreme. Recimo, posle popodneva u subotu ili tokom nedelje nakon iscrpnog, teškog i napornog rada. Vilijam Hovard Arnold je rekao da je najveći bankrot na svetu osoba koja je izgubila entuzijazam.

Izvor: *Wikipedija*

**A DELA GREŠNE PRIRODE SU POZNATA: BLUD,
NEČISTOTA, RAZVRAT, IDOLOPOKLONSTVO,
VRAČARSTVO, NEPRIJATELJSTVA, SVAĐA, PAKOST,
BES, LJUBOMORA, RAZDORI, PODELE, ZAVIST,
PIJANKE, PIROVANJA I STVARI SLIČNE OVIMA.**

GALATIMA 5:19-21

ANĐELI SA JEDNIM KRILOM

SVI SMO MI ANĐELI S JEDNIM KRILOM.
MOŽEMO LETJETI SAMO AKO JEDNI DRUGE ZAGRLIMO.

U proljeće 1983. godine Margaret Patrick je došla u centar za rehabilitaciju starijih osoba na fizikalnu terapiju. Kad je Mili Mekhju, dugogodišnja radnica u tom centru, predstavila Margaret ostalima, primijetila je tugu u Margaretinim očima kada je ova ugledala klavir.

„Da li nešto nije u redu?” - pitala je Mili.

„Ne”, odgovorila je Margaret blago i sjetom na svome licu.

„Samo, pri pogledu na klavir počnu da mi naviru sjećanja. Muzika mi je bila sve prije mogućanog udara.” Mili je bacila pogled na Margaretinu ukočenu desnu ruku, dok joj je ona prepričavala neke od najsvjetlijih trenutaka svoje karijere.

Odjednom je Mili rekla: „Pri-

čekajte ovdje. Vratiću se za čas.”

Malo poslije došla je u pratnji niske, sijede žene sa debelim naočarima, koja je hodala uz pomoć štapa.

„Margaret Patrik”, kazala je Mili, „ovo je Rut Ajzenberg”. Zatim se nasmiješila.

„I ona je svirala klavir, ali kao i Vi, ne može svirati nakon mogućanog udara. Gospođa Ajzenberg može koristiti desnu ruku, a Vi lijevu i imam osjećaj da biste vas dvije zajedno mogle učiniti nešto prekrasno.”

„Da li znate Šopenov valcer u D-molu?” - pitala je Rut. Margaret je klimnula glavom.

Sjele su jedna pokraj druge na klavirsku klupicu. Dvije zdrave ruke - jedna sa dugačkim i otmenim crnim prstima, a dru-

ga sa kratkim, debeljuškastim i bijelim prstima, skladno su prelazile po dirkama klavira.

Od tog su dana stotinu puta sjele zajedno za klavir. Margaret bi svoju bespomoćnu ljevicu položila na Rutino koljeno. Dok je Rut zdravom rukom svirala melodiju, Margaret je svojom zdravom rukom svirala pratnju. Njihovo je sviranje oduševilo televizijske gledaoce, slušaoce po crkvama i školama, u centrima za rehabilitaciju i staračkim domovima. Njih dvije su dijelile mnogo više od same klavirske klupice. Počelo je Šopenom, Ba-

hom i Betovenom, a onda su otkrile da imaju više zajedničkog nego što su mogle zamisliti. Obe su prabake i udovice, obe su izgubile sina, obe su još mogle mnogo toga dati, ali ne jedna bez druge.

Dijeleći s Margaret klavirsku klupicu, Rut je čula kako kaže: „Muzika mi je bila oduzeta, ali Bog mi je dao Rut.“ Očito je Margaretino uvjerenje prešlo i na Rut, a za proteklih pet godina otkako sviraju zajedno, Rut kaže: „Sastavilo nas je Božje providenje.“

NE MIJENJAJMO PORUKU EVANDJELJA.
NEKA ONA MIJENJA NAS.

AGAPE

22 NADAHNUTA CITATA

KOJI ĆE OSNAŽITI VAŠU VJERU U BOGA

1. „Nikada se ne bojte povjeriti nepoznatu budućnost poznatom Bogu.“ *Corrie ten Boom*

2. „Bog vam je daje ljude koje želite, daje vam ljude koje trebate. Da vam pomognu, da vas povrijede, da vas napuste, da vas vole i da vas učine osobom kakva trebate biti.“ *Anonimno*

3. „Život svakog čovjeka je bajka napisana Božjim prstima.“ *Hans Christian Andersen*

4. „Bog nam je dao dvije ruke, samo kako bismo davali jednom i dobivali drugom.“ *Billy Graham*

5. „Razočaranja su načini na koje Bog kaže: Imam nešto bolje. Stoga budi strpljiv, imaj vjere i živi svoj život.“ *Anonimno*

6. „Trebamo pronaći Boga, a

Njega ne možemo pronaći u buci i nemiru. Bog je prijatelj tišine. Pogledajte kako priroda; drveće, cvijeće, trava rastu u tišini. Pogledajte zvijezde, Mjesec i Sunce, kako se kreću u tišini. Potrebna nam je tišina kako bismo mogli dotaknuti duše.“ *Majka Tereza*

7. „Možemo ignorirati, ali ne možemo nigdje izbjeći Božju prisutnost. Svijet je prepun Boga. On svagdje hoda prerusen.“ *C. S. Lewis*

8. „Slušajte Boga slomljenim srcem. On je jedini Liječnik koji ga može spojiti, ali isto tako i Tata koji briše suze.“ *Criss Jami*

9. „Nikada ne propuštajte priliku vidjeti nešto prekrasno, jer prekrasno je božji rukopis.“ *Ralph Waldo Emerson*

10. „Ne brinite o tome što drugi misle o vama. Bog vam nikada nije rekao da zadivite druge ljude; samo da ih volite.“

Dave Willis

11. „Molitva ne mijenja Boga, već onoga koji moli.“

Soren Kierkegaard

12. „Ako patite, zahvalite Bogu! To je siguran pokazatelj da ste živi!“

Elbert Hubbard

13. „Slučajnost je način kako Bog ostaje anoniman.“

Albert Einstein

14. „Bog nam ne može dati sreću i mir u srca ako smo odvojeni od Njega, jer tako nešto ne postoji bez Boga.“

C. S. Lewis

15. „Ondje gdje je Bog izgradio crkvu, đavao će izgraditi kapelicu.“

Martin Luther

16. „Ne dopustite da se vaše srce uznemiri. Vjerujte Bogu i vjerujte u mene.“

Isus Krist

17. „Svako može prebrojati sjemenje u jabuci, no samo Bog može prebrojati broj jabuka u sjemenu.“

Robert H. Schuller

18. „Bog vam je dao poklon od 86.400 sekundi danas. Jeste li jednu od njih iskoristili kako biste rekli hvala?“

William Arthur Ward

19. „Provođenje vremena s Bogom kroz molitvu i Njegovu Riječ je preduslov za posjedovanje odličnog života i ispunjavanje svoje svrhe.“

Joyce Meyer

20. „Molite i pustite Boga neka brine.“

Martin Luther

21. „Kada je rješenje jednostavno, Bog odgovara.“

Albert Einstein

22. „Kako se mi približavamo Bogu, tako se On približava nama. Dan po dan, nada u Božje svjetlo rast će u nama.“

Dieter fon Uchtdorf

Izvor: *Faithit.com*

**A PLOD DUHA JE: LJUBAV, RADOST, MIR, STRPLJIVOST,
ČESTITOST, DOBROTA, VERA, KROTKOST,
UZDRŽLJIVOST. PROTIV OVIH NEMA ZAKONA.
ONI KOJI PRIPADAJU HRISTU, RAZAPELI SU SVOJU
GREŠNU PRIRODU SA STRASTIMA I POŽUDAMA.**

GALATIMA 5:22-24

JOŠ SE NISI VRATIO KUĆI

“Još se nisi vratio kući”, naziv je priče o starijem bračnom paru misionara. Negdje sam naišao na tu priču, i ona me je odmah osvojila. Ne znam da li je opisani događaj istinit, ali ga želim podijeliti s tobom. Dakle, ovaj je bračni par putovao brodom s afričkog na američki kontinent. Muž i žena su proveli mnoge godine u Africi, nastojeći služiti tamošnjem stanovništvu i navijestiti im poruku spasenja po Isusu Hristu. Ali, pod stare dane, zaželjeli su se vratiti nazad u svoj zavičaj i posljednje godine provesti u svojoj zemlji. Nisu imali nikakva primanja. Novčanih sredstava su imali malo, a zdravlje im je bilo narušeno.

Brod je plovio pučinom. Primijetili su da je s njima na brodu i predsjednik njihove domovine. Vraćao se i on u svoju zemlju, ali sa safarija u Africi.

Znaš li na koga su, prema ovoj priči, bile uprte oči putnika i posade? Nije teško pogoditi: na predsjednika i njegovu pratnju. Ovi stari ljudi, muž i žena, stajali su negdje u prikrajku posmatrajući strku oko predsjednika. Okupljeni su se putnici nagurali oko ovog značajnog čovjeka, pokušavajući mu stisnuti ruku ili bar uhvatiti njegov pogled. Onako da mogu reći: *“On me je čak pogledao! Oči su mu se na trenutak zaustavile na meni!”*

Priča dalje kaže, da baš niko nije obraćao pažnju na usamljenog starca i staricu. Stari je misionar uzdahnuo i prošaputao ženi: *“Nešto mi tu nije jasno. Ti i ja smo tolike godine vjerno služili Bogu i ljudima u Africi, a na kraju smo ostali sami. A ovaj čovjek ovdje vraća se iz lova i sav se svijet skupio oko njega. A nas niko ni da pogleda!”*

Žena ga je umirivala i poticala da pokuša drukčije sagledati stvari. Ali starac nije mogao pomoći sebi. I dalje je mrmljao: *“To mi se stvarno ne čini pošteno.”*

Brod je napokon uplovio u veliku njujoršku luku, a kad tamo: novinari, TV ekipe, gradonačelnik i ostali dostojanstvenici. Mnoštvo je pozdravljalo predsjednika. Stari je bračni par misionara i ovdje prošao neprimijećen.

Sišli su s broda, potražili jeftino prenoćište u nadi da će već idući dan pronaći neki posao za preživljavanje. No, te noći, duh se starog čovjeka slomio. Rekao je svojoj ženi: *“To više ne mogu podnijeti. Osjećam se obehtrabreno i poraženo. Bog ne postupa s nama pošteno.”*

Žena mu je predložila da ode u spavaću sobu, klekne i sve to kaže Bogu.

Poslije kraćeg vremena, stari se čovjek vratio iz sobe, ozarenog lica. Supruga nije mogla vjerovati!

“Dragi,” upitala je, *“šta se dogodilo?”*

“Gospod je izravnao račune sa mnom,” odgovorio je misionar.

“Rekao sam Bogu”, nastavio je, *“kako sam duboko ogorčen što je predsjednik doživio tako srdačnu dobrodošlicu po povratku kući, a nas niko nije dočekaao.”*

Kad sam završio s jadikovkom, osjetio sam kao da Bog stavlja svoju ruku na moje rame i jednostavno mi kaže: 'Ali ti se još nisi vratio kući.'"

Ovaj bračni par misionara iz priče nije jedini – koji se još nije vratio kući. Biblija nas upozna s nekima koji s ove strane života nisu doživjeli dobrodošlicu. Dopusti mi da te upoznam s jednim psalmistom. Za Asafa se vjeruje da je ispjevao 73. psalam, te da je bio voditelj jednog od zborova slavnog kralja Davida.

Asaf je u svojoj jadikovci sličan misionaru iz naše priče. Osjeća se izigranim. S ove strane života doživio je teška razočaranja i nepravde. Poslušaj na trenutak njegov vapaj: "A meni umalo noge ne posrnuše, zamalo koraci ne okliznuše," - jadikuje Asaf - "jer zločincima zavidjeh motreći sreću grešnika. Nikakvu patnju ne snose, pretilo je tijelo njihovo. Ne žive u mukama smrtnika, ljudske ih nevolje ne biju. Stoga je oholost ogrlica vratu njihovu, a nasilje haljina koja ih pokriva... Ustima na nebo nasrću, a jezik se njihov obara na zemlju. Zato moj narod za njima leti i srče obilne vode pa veli: 'Kako da

dozna Bog? Spoznaje li Svevišnji?' Eto, takvi su grešnici: Uvijek spokojni, bogatstvo zgrću." (Ps 73:2-6,9-12)

Dok je posmatrao sreću pohlepnih ljudi i nasilnika, psalmist na ovom mjestu kao da kaže: "*Bog ne postupa sa svojim izabranicima pošteno. Drugi se bogate, a ja ostajem praznih ruku. Drugi čine grijeh za grijehom a ja čuvam srce čisto. Drugi varaju i dobro im ide. A ja ni ne pomišljam na krađu, ali jedva spajam kraj s krajem!*"

Isus u jednoj svojoj usporedbi u Lukinom evanđelju 16. poglavlju govori o siromašnom Lazaru. Usporedba započinje ovako: "Bijaše neki bogataš koji se oblačio u grimiz i skupocjenilan a iz dana se u dan sjajno gostio. Neki siromah imenom Lazar ležao sav u čirevima do njegovih vrata, čeznući da se nasiti onim što je padalo s bogataševa stola... Čak su i psi dolazili i lizali mu čireve." (Lk 16:19-22)

Zar ljudima, koji žive poput Lazara iz ove usporedbe, ne dođe da i sami promrmljaju: "*Bog ne postupa pošteno sa mnom. Ja sam siromašan i gladan, a pokraj mene su ljudi*

koji se razbacuju bogatstvom!" Zar vrhunac nepravdi i poniženja nije doživio sam Isus? Nije se sigurno osjećao kao kod kuće u ovom svijetu, dok je mnoštvo vikalo: *"Razapni ga!"* (Mk 59:57), ili dok su mu se prolaznici i velikodostojnici njegova vremena rugali povicima: "Druge je spasio, a sam sebe ne može spasiti. On je kralj Izraelov! Neka sada siđe s krsta pa ćemo vjerovati u njega!" (Mt 27:41-42)

Odgovor je isti: *"Još se nisi vratio kući."* Sam je Isus rekao: "Moje kraljevstvo ne pripada ovom svijetu." (Iv 18:36)

Zanima li te Lazareva sudbina, što se dogodilo s njim i kako je završio? Ako još nisi o tome čitao u Bibliji, potičem te da otvoriš 16. poglavlje Lukinog evanđelja. Tamo ćeš naći u cjelosti Isusovu usporedbu o škrtom bogatašu i siromašnome Lazaru.

A ja se želim osvrnuti na psalmistu Asafa. Premda iznenađen prividnom srećom nepravednika, ovaj je Božji čovjek ipak pun pouzdanja. "Prozreh kakav im je svršetak" (Ps 73:17), zaključuje psalmist o bezbožnima, oholi-

ma i nepravednima te kliče: "Kao što čovjek prezire san kad se probudi, tako ćeš, Gospode, prezreti lik im kada ustaneš." (Ps 73:20)

Uprkos nepravdama koje vidi uokolo, Asaf izjavljuje: "Kako je dobar Bog čestitima, Bog onima koji su čista srca!" (Ps 73:1)

Pisac poslanice Jevrejima, govoreći o herojima vjere, piše o njihovom iščekivanju povratka kući: "U vjeri umriješe svi ovi" – zapisano je u 11. poglavlju – "ne primivši što je obećano, već to izdaleka vidješe i pozdraviše te priznadoše da su tuđinci i putnici na zemlji... A sad, oni teže za boljom, to jest za nebeskom domovinom. Zato ih se Bog ne stidi, ne stidi se nazivati se njihovim Bogom. Zbilja im je pripremio grad." (Jevr 11:13,16)

Osjećaš li se među onima, koji se još nisu vratili kući? Vjeruješ li da te tamo, gdje te čeka srdačna dobrodošlica, može povesti Isus? Ali, imaš li dovoljno vjere i pouzdanja u onoga, tko je u ovome svijetu doživio osudu, trpljenje i poniženje?

Vlado Pšenko, Vukovar

OČEVI I MAJKE

Hrišćanski moral nije samo: „Deco, slušajte roditelje svoje“, nego i: „Očevi, ne razdražujte sinove svoje, da ne postanu malodušni (obeshrabreni)“ (Kološanima 3:21). To je tragično što smo mnogo puta mi krivi za obeshrabrenost svoje dece.

Verujem da se dete može obeshrabriti preteranim zabranjivanjem. Možemo postaviti previše „ne-ne“ na njegov put.

Dok deca ne odrastu, trebali biste osigurati vaš dom za njih. Ako imate neke stvari sa kojima ne želite da se dete igra ili da ih polomi, sklonite ih van njego-

vog domašaja, umesto što ih ostavljate na mesto gde ih može dohvatiti. Na taj način ne morate reći „ne-ne“ svaki put kad se ono približi nekim vašim vrednostima itd. Treba da postoje određene zabrane, ali suviše zabrane mogu obeshrabriti dete i izazvati negativan kompleks koji će nositi kada treba da započne život. Video sam malu decu kako idu po sobi govoreći „ne, ne, ne, ne“.

Verujem da dete može biti obeshrabreno zbog bezosećajne i apsolutne kontrole nad njim. Mi ne moramo govoriti: "Učini to zato što ja ti kažem!" Roditelji

treba da budu otvoreni i razumni sa svojom decom.

Mislim da dete može obeshrabrati preterano zahtevan roditelj i roditelj koga je teško zadovoljiti. Neki dan na plaži jedna žena se pojavila sa svojom porodicom i položila ćebe na pesak. Rekla je: „Nemoj da ti pesak padne na ćebe! Pazi, nemoj da ti pesak padne na hranu! Budi pažljiv! Ne idi u vodu! Mi smo tu da bismo se zabavili, i zabavićemo se!“ Dotle ste vi već toliko zbunjeni da ste spremni da odete kući. Nervozno brbljanje veoma obeshrabruje dete.

Postoji takođe i potreba da se izbegava neprekidno nezadovoljstvo bilo čime što dete uradi. Na primer, kada vam pokaže crtež koji je nacrtalo, a vi kazete: „Kako to da si prešao preko linije ovde?“ - to može obeshra-

brati dete. Deci je potrebno ohrabrenje. Kao roditelji moramo biti pažljivi. Mnogo puta nas je previše teško zadovoljiti.

Možemo obeshrabrati dete ako svoje nezadovoljstvo predugo izražavamo. Mislim da onog trenutka kada se dete pokaje i izjavi da mu je žao, treba da odustanemo od tog slučaja. Nemoj danima nastavljati da govoriš: „Ne mogu da verujem da si to uradio! O, ne mogu to verovati!“ - zadržavajući krivicu na njemu dan za danom. „Moj skupi kineski tanjir je slomljen!“

Šta ako bi Bog to uradio nama? Kada nešto zgrešimo i tražimo od Boga oprostjenje, mi ne želimo da on razvlaci svoje lice i da danima uzdiše nad činjenicom da smo ga izneverili.

Mislim da dete mogu obeshrabrati užurbane i lažne optužbe.

Ja sam imao divnog oca, ali on nije bio savršen. U stvari bio je veoma eksplozivan. Imao sam mlađeg brata Bila, koji je bio pravi nevaljalac. Pre nego što se Bil rodio, moj otac je rekao mojoj majci: „Ako budeš imala crvenokosog dečaka, kupiću ti kadilak.“

Ne znam kako se to dogodilo, ali ona je dobila crvenokosog dečaka. Moj brat Bil je bio pravi dečak, i moj otac ga je zaista idealizovao, kao i mi ostali. Bil je došao kasnije, posle nas ostalih, tako da smo ga svi pazili i razmazili.

Kad god bi Bil počeo plakati i vikati, moj otac bi skoro poludeo. A moj brat Bil je znao za to. Zato bi svaki put kad bismo mu moj brat i ja učinili nešto nažao Bil rekao: „Srediću ja tebe!“, i počeo bi da vrišti. Moj otac bi dotrčao skidajući svoj kaiš i istukao bi nas starije dečake. Tada bi moj otac pitao: „Šta se ovde dešava?“

Kad god bi naš brat Bil počeo vrištati, mi bismo bežali - zato što bi naš moj otac prvo istukao a posle postavljao pitanja. Ja nisam uvek bio nevin, ali mnogo puta sam dobio batina, a da nisam ni bio umešan. To je bio

deo eksplozivne prirode mog oca. On je prvo tukao, a pitanja je postavljao kasnije.

Ako stalno pogrešno optužujemo svoju decu i ako im brzo pleto sudimo, to je za decu veoma obeshrabrujuće. Mislim da je dete obeshrabreno kada je stalno pod pritiskom zbog moguće opasnosti.

„Ne, ne možeš izaći napolje da igraš bejzbol. Možeš se povrediti. Možeš ozlediti prst. Ako lopata pogodi tvoj prst na pogrešan način, boleće te i iskriviće se. Bolje nemoj da voziš taj bicikl. Tako je opasno voziti bicikl...“ Pa živeti je opasno. Neprestano opterećivanje deteta zbog moguće opasnosti može ga obeshrabriti.

Vi, kao roditelj, treba da vežbate razum, sud i mudrost. Verujem da decu treba upozoriti na određene opasnosti, na primer, ulazak u auto sa strancem. Ni na koji način ne možete ih nadgledati dvadeset četiri sata na dan i zaštititi ih od svake povrede i rane. To je deo života i odrastanja.

Mislim da dete možemo obeshrabriti i ako mu dajemo test karaktera koji ne odgovara njegovom uzrastu. Na primer, ako

se malom dvogodišnjaku dogodi da izgubi kontrolu, ne bi mu trebalo reći: „O, imaš slabo srce!“ Čuo sam za jedno malo dete koje je išlo da snimi pluća rentgenom. Doktor mu je na snimku pokazao srce, a mali dečak je počeo plakati zato što je na snimku njegovo srce ispalo crno. Mislim da dete veoma obeshrabruje ako ga držimo pod nekom teškom osudom za nešto što ne razume.

Mislim da obeshrabrujemo decu ako im uskraćujemo stvari od Gospoda - duhovne stvari u crkvi - kada ih oni žele. Mi kažemo: „Ti si previše mlad. Ne razumeš još.“ Isus je rekao: „Ko ne primi kraljevstva Božjega, kao malo dete, neće ući u njega“ (Marko 10:15).

Na primer, možda kažemo šestogodišnjaku ili sedmogodišnjaku koji sedi na službi večere Gospodnje i želi da je uzme: „O, ne, ti ne možeš to uzeti. Suviše si mali.“ Ali u svom srcu on voli Isusa. Možda on ne razume šta to sve podrazumeva (ne znam ni da li ja razumem), ali mislim da deci treba dozvoliti da učestvuju u duhovnim stvarima - čim ona to požele. Uvek se setim Isusovih reči: „Pustite decu neka dolaze k me-

ni, i ne branite im.“ Mislim da im treba dozvoljavati i ohrabrivati ih da učestvuju u duhovnim stvarima.

„I vi očevi (u grčkom - „očevi i majke“), ne razdražujte dece svoje, nego ih odgajajte u nauci i u strahu od Gospoda“ (Efescima 6:4). Jedna od najtragičnijih scena koje sam ja video je kada roditelj izaziva i nervira svoje dete dok ga ne dovede do frustracije i mentalne zbunjenosti. Viđao sam roditelje koji drže pred svojom malom decom bočicu, a kada dete dospe do nje, povlače je i drže smejući se da bi je opet povukli. Video sam malo dete iznervirano dotle dok ne zna šta da radi, a roditelja kao da zabavlja što vidi dete potpuno oduzeto. To je jedna od najokrutnijih stvari koju roditelj može učiniti.

Podižite decu u disciplini i poštovanju Gospoda. Solomon je rekao: „Uči dete prema putu kojim treba da ide, i on neće odstupati od njega ni kada ostariti“ (Poslovice 22:6). U tome je naša odgovornost kao roditelja - da odvojimo vreme da decu podučimo, uvežbamo i podignemo u disciplini i poštovanju Gospoda.

Čak Smit

VERA KAO PLOD

„A plod Duha je: ljubav, radost, mir, strpljivost, čestitost, dobrotu, vera, krotkost, uzdržljivost.”

Galatima 5:22-23

Sedmi oblik ploda nabrojan ovde je vera. Novije verzije nude nekoliko prevoda kao što je: „vernost”, „verodostojnost” ili „pouzdanje”. Međutim, grčka imenica koju Pavle koristi je „pistis”. Ovo je osnovna reč za veru kroz čitav Novi zavet.

Plodovi nasuprot darova

Jedan način da se pokaže razlika je da zamislimo novogodišnju jelku i drvo jabuke. Na jelci se nalaze darovi; a drvo jabuke donosi plodove. Dar se jednim kratkim potezom stavlja i uklanja sa

jelke. Nema direktne povezanosti između drveta i dara. Dar nam ne govori ništa o prirodi drveta sa kog je uzeta.

Sa druge strane, postoji direktna povezanost između jabuke i drveta koje je rađa. Priroda drveta određuje prirodu ploda – i vrstu i kvalitet. Jabuka nikada neće roditi narandžu. Zdravo drvo će rađati zdrave plodove (pogledajte Matej 7:17-20). Plod na drvetu jabuke ne nastaje odjednom, već je rezultat postojanog i stalnog procesa rasta i razvitka. Da bi donelo najbolji plod, drvo se mora pažljivo obrađivati. Ovo zahteva vreme, veštinu i rad.

Hajde da ovu jednostavnu analogiju primenimo na duhovnu

stvarnost. Duhovni dar se daje i prima jednom kratkom transakcijom. Ne govori nam ništa o osobi koja ga koristi. Sa druge strane, duhovni plod izražava prirodu života iz kojeg potiče; dolazi samo kao rezultat procesa rasta. Da bi se zadobio najbolji plod, život se treba pažljivo gajiti – kroz vreme, veštinu i rad.

Možemo izraziti razliku i na još jedan način, govoreći da darovi izražavaju sposobnost, a plod karakter.

Šta je važnije? Na duge staze, nesumnjivo, karakter je važniji od sposobnosti. Praktikovanje darova je privremeno. Kao što Pavle objašnjava u 1. Korinćanima 13:8-13, doći će vreme kada darovi više neće biti potrebni. Ali karakter je trajan. Karakter koji razvijemo u ovom životu će odlučiti kakvi ćemo biti u večnosti. Jednog dana ostavićemo naše darove; naš karakter će ostati zauvek.

Ipak, ne moramo odabrati jedno nauštrb drugog. Darovi ne isključuju plodove; plodovi ne isključuju darove. Radije jedno dopunjuje drugo. Darovi bi trebalo da obezbede praktičan izraz karaktera, kako je i bilo izraženo u osobi samog Isusa. Njegova ljubav i milost u karakteru su bili u potpunosti izraženi kroz praktikovanje duhovnih darova. Samo

kroz darove je On mogao ispuniti potrebe ljudi kojima je došao da služi, u potpunosti im pokazujući prirodu svog nebeskog Oca koga je došao da predstavi (vidite Jovan 14:9-11).

Trebalo bi da sledimo Isusov obrazac. Što više razvijamo osobine koje su krasile Isusa – ljubav, briga i saosećanje – sve više će nam biti potrebni darovi koje je On imao da bismo dali praktičan izraz ovim osobinama. Što smo više opremljeni ovim darovima, veća će biti naša sposobnost da proslavimo Boga, našeg Oca, kao što je i Isus uradio.

Plod zatim izražava naš karakter. Kada su svih devet oblika plodova prisutni i potpuno razvijeni, oni predstavljaju celinu hrišćanskog karaktera, gde svaki plod zadovoljava specifičnu potrebu i gde svaki nadopunjuje ostale. Unutar ove celine, plod vere može biti sagledan iz dva aspekta koji odgovaraju dvema različitim, ali povezanim upotrebama grčke reči “pistis”. Prvi je poverenje, a drugi verodostojnost.

Vera kao poverenje

Prvi aspekt vere, je vera kao poverenje. Jerusalimska Biblija prevodi “pistis” kao “pouzdanje”. Mnogo puta Isus je naglašavao

da je jedan od uslova za one koji ulaze u Kraljevstvo Božije da postanu kao mala deca (vidite Matej 18:1-4; 19:13-14; Marko 10:13-16; Luka 18:15-17). Verovatno nijedna druga odlika ne opisuje detinjstvo tako verno kao pouzdanje. A ipak, paradoksalno, to je osobina koja je u svom savršenstvu viđena u najzrelijim ljudima Božijim – ljudima kao što su Avram, Mojsije, David i Pavle. Možemo stoga zaključiti da je stepen do kog gajimo pouzdanje dobra mera naše duhovne zrelosti.

Još potpunije, plod vere – u ovom pogledu – se može definisati kao postojano, nepokolebljivo poverenje u dobrotu, mudrost i verodostojnost Božiju. Bez obzira na bilo koje kušnje, ili katastrofe da susrećemo, osoba koja je uzgojila ovaj oblik ploda ostaje pribrana i smirena usred svega toga. Ima nepokolebljivo uverenje da je Bog i dalje u potpunoj kontroli nad svakom situacijom i da, u i kroz sve okolnosti, Bog izvodi svoju blagoslovljenu svrhu pojedinačno za svako svoje dete.

Spoljni izraz ovakve vrste poverenja je stabilnost. Ovo je lepo prikazano od strane Davida u Psalmu 125:1: “Oni što se u Gospoda uzdaju, jesu kao gora Sion – postojana, dovek se po-

maknuti ne da!” Sve zemaljske planine se mogu tresti i čak se pomerati – osim jedne. Sion se nikada neće pomeriti. Bog je odabrao svoje mesto prebivanja, i ono samo će postojati zauvek.

Tako je i sa vernikom koji je naučio da se pouzda. Svi oko njege mogu podleći panici i zbunjenosti, ali on ostaje smiren i siguran. “Na svetim je gorama njegov temelj.” (Psalmi 87:1).

Moramo sa sigurnošću znati da je naša duša sigurna u Gospodnjim rukama. Ključ za ovu vrstu poverenja je predaja. Prvo trebamo učiniti konačnu, ličnu predaju našeg života Isusu Hristu. Onda u času kušnje – možda na pragu večnosti – ne moramo učiniti nikakvu dalju predaju. Jedino je potrebno da se odmaramo u predanju koje smo već učinili – u onom u koje je uključen život i smrt, vreme i večnost.

U Psalmu 37:5, David govori: “Gospodu prepusti put svoj, pouzdaj se u njega i on će učiniti”. Ovaj stih bukvalno govori: “I On to čini”. Dve stvari se ovde traže od nas. Prva je u činu “prepusti”. Druga je u stavu “pouzdam se”. Čin prepuštanja vodi u stav pouzdanja. Dokle god hodamo u stavu pouzdanja, David nas uverava: “Bog to čini.”

Predaja određene stvari u Boži-

je ruke je kao kada odnesemo novac u banku i stavimo ga na naš račun. Jednom kada smo primili priznanicu za depozit, nema potrebe da se i dalje brinemo za bezbednost našeg novca. On je sada u nadležnosti banke. Ironično je da ljudi koji nemaju problem da povere banci svoj novac, nalaze da je mnogo teže poveriti Bogu vitalne lične stvari.

Primer depozita u banci oslikava važan faktor u odluci lične predaje. Kada izađemo iz banke, nosimo sa sobom zvaničnu priznanicu na kojoj piše datum, mesto i količina depozita. Nema nejasnoća. Moramo biti jednako konkretni u vezi stvari predanih Bogu. Potrebno je da znamo, bez senki ili sumnji, i šta smo predali, i kada i gde je ta predaja učinjena. Takođe nam je potrebna zvanična „priznanica” Svetog Duha koja potvrđuje da je Bog prihvatio naše predanje.

Pouzdanje se mora uzgajati

Pouzdanje je kao i svi drugi oblici ploda: potrebno je da se uzgaja i da prođe kroz nekoliko faza razvoja pre nego što dostigne punu zrelost. Reči Davida u Psalmu 62:2 dobro oslikavaju razvoj pouzdanja: „Samo on je stena moja i spasenje moje; zaklon moj, ništa mene neće uzdrmati.” Ali nakon što je izjavio poverenje

u Boga, on kaže: „Mene neće uzdrmati.” Između stihova 2 i 6, David je napredovao iz „ništa mene neće (mnogo) uzdrmati” do „mene neće uzdrmati”.

Moramo biti iskreni sa sobom kao što je David bio. Pre nego naše pouzdanje dođe do zrelosti, najbolje što možemo reći je: „Neću se mnogo uzdrmati!” Na ovom nivou, nevolje i protivljenja će nas uzdrmati, ali nas neće zbaciti. Ipak, ako nastavimo da gajimo naše poverenje, doći ćemo do nivoa gde ćemo moći reći: „Mene neće uzdrmati” - i tačka! Ništa nas više neće moći poljuljati, a kamoli zbaciti.

Pouzdanje ove vrste je u duhovnom području pre nego li je u emocionalnom. Možemo se još jednom okrenuti ličnom svedočanstvu Davida za ilustraciju. On govori Gospodu: „U dan bojaznija ću u tebe da se uzdam” (Ps. 56:3). Ovde David raspoznajte dva uticaja koja se suprote jedan drugome u isto vreme: pouzdanje i strah. Strah je površan, u emocijama je; pouzdanje je dublje, u duhu je.

Zrelo pouzdanje je kao duboka, snažna reka, koja pravi svoj neodoljivi put ka moru. Ponekad, vetrovi straha ili sumnje mogu duvati nasuprot rečnom toku i podizati penaste talase na površini. Ali ovi vetrovi i talasi ne mo-

gu ugroziti duboki, stalni protok voda ispod površine, jer prate put obeležen za njih u rečnom koritu do svog predodređenog kraja u moru.

Pouzdanje u svojoj punoj zrelosti je lepo prikazano rečima Pavla u 2. Timotejevoj 1:12: „Zbog toga i trpim sve ovo. Ipak, ne stidim se, jer znam u koga sam se pouzdao, a uveren sam da je on u stanju da sačuva ono što mi je povereno do onoga Dana.” Po svim svetskim standardima, u ovoj fazi Pavle je bio poražen. Neki od njegovih najuticajnijih prijatelja i pristalica su se okrenuli protiv njega. Od svih njegovih kolega, jedino je Luka ostao sa njim. Dima ga je napustio i vratio se u svet. Pavle je bio slab, ostareli i iscrpljen zatvorenik u rimskom zatvoru, koji je čekao nepravedno suđenje i pogubljenje od ruku okrutnog, zlog despota. A ipak, iz njegovih reči odzvanja iskreno, nepokolebljivo uverenje. Izvan horizonta vremena on gleda unpred na dan bez oblaka - „taj dan” kada će pravedni Sudija da ga nagradi i

dati mu „venac pravednosti” (2. Timoteju 4:8).

Za Pavla, kao i za Davida, pouzdanje je bilo proizvod čina predanja. Izraženo je u njegovim rečima: „On je stanju da sačuva ono što mi je povereno.” „Pouzdanje” je rezultat „poverenja”. Godinama ranije Pavle je načinio nepovratnu predaju sebe Hristu. Kušnje i patnje koje su usledile su postepeno dovodile do još dubljeg poverenja koje je sada došlo do potpune zrelosti u rimskoj tamnici, gde je još jače svetlelo nasuprot tog tmurnog mesta.

Vera kao verodostojnost

Sada se okrećemo drugom aspektu vere kao ploda: verodostojnost. Lingvistički, verodostojnost je u stvari originalno značenje reči „pistis”. U Arndt i Gingrich standardnom rečniku novozaветnog grčkog, prva konkretna definicija data za „pistis” je: „verodostojnost, pouzdanost”. Ako se vratimo u Stari zavet, isto važi i za hebrejsku reč za veru „emunah”. Njeno primarno zna-

čenje je „verodostojnost”; sekundarno je „vera”. Glagol iz kog je proistekla nam daje reč „Amin” - „Neka bude tako” ili „Potvrđeno je”.

Oba značenja su ostvarena u prirodi samog Boga. Ako vidimo veru kao pouzdanje, njen krajnja je osnova je Božija verodostojnost. Ako vidimo veru kao verodostojnost, ona dolazi samo kroz naše pouzdanje da je Sveti Duh sposoban da u nas ugradi veru. Njegova verodostojnost je jedina osnova za naše pouzdanje: naše pouzdanje u Njega u nama stvara Njegovu verodostojnost.

Verovatno nijedna druga Božija osobina nije toliko naglašavana kroz Pismo kao Njegova verodostojnost. U Starom zavetu postoji jedna posebna hebrejska reč rezervisana za ovu osobinu: „chesed”, koja se različito prevodi: „dobrota”, „ljubaznost”, „milo-srđe” ili „milost”. Ipak, nijedan od ovih prevoda ne izražava u potpunosti njeno značenje.

Postoje dve karakteristike Božijeg „chesed”. Prva, ona je izraz Božije besplatne, nezaslužene milosti. Ide iznad svega što čovek može ikad zaslužiti ili zatražiti kao svoje pravo. Drugo, uvek je zasnovana na osnovu saveza u koji Bog dobrovoljno ulazi. Možemo iskombinovati ove dve karakteristike govoreći da je

„chesed” Božija verodostojnost u ispunjavanju Njegovih obaveza u savezu, koji ide iznad svega što možemo zaslužiti ili zatražiti.

Nalazimo stoga, usku povezanost između tri važna hebrejska koncepta: „emunah”, vera ili vernost; „chesed”, Božija verodostojnost; „berith”, savez. Ovo je tema koja se ponavlja u nekoliko stihova u ovom psalmu:

„Moja vernost (emunah) i milost (chesed) moja biće sa njim... Doveka ću mu očuvati milost svoju i svoj ću savez da učvrstim sa njim... Ali milost (chesed) svoju nikad neću da im uzmem, vernost svoju neću da poreknem. Neću da pogazim svoj savez (berith), neću da poreknem ono što ustima obećao sam.”

(Psalmi 89:24,28,33-34)

Poslednji stih iznosi posebnu vezu između Božije verodostojnosti i reči Njegovih usta. Postoje dve stvari koje Bog nikada neće učiniti: slomiti svoj Savez, ili poreći ono što je rekao. Božija verodostojnost, ugrađena Svetim Duhom, u nama će stvoriti iste karakteristike. Načiniće od nas osobe nesalomivog integriteta i iskrenosti.

Već smo videli da je Božija „chesed”, izražena u Njegovim saveznim obavezama, zasnovana je na Njegovoj milosti, i ide iznad

svoga što mi, njeni primaoci, možemo ikada zaslužiti ili zatražiti. Ovo će se takođe odraziti u našim zavetnim odnosima sa vernicima. Nećemo se ograničavati do pukih zahteva pravde ili nekog legalnog oblika ugovora. Bićemo spremni da učinimo potpunu predaju koju je Bog učinio kada je uspostavio svoj savez sa nama – da položimo svoje živote jedni za druge. „Ljubav smo poznali po tome što je Hristos položio svoj život za nas. Tako smo i mi dužni da položimo svoje živote za braću“ (1. Jovanova 3:16). Polajući svoj život ulazimo u potpun zavetni odnos sa Bogom i jedni sa drugima.

Pismo oslikava strašnu sliku sloma morala i etičkih standarda koji će označiti kraj sadašnjeg doba (vidi 2. Timoteja 3:1-4). Stoga, dok svet tone sve dublje u tamu, Božiji ljudi moraju – kao suprotnost tome – biti odlučni više nego ikad da hodaju u svetlu zajedništva. Moramo pokazati spremnost i sposobnost da uđemo u te zavetne odnose od kojih zajedništvo zavisi. Zato ćemo morati da uzgojimo do pune zrelosti plod verodostojnosti.

Rezime

Duhovni plod se razlikuje od duhovnih darova na dva glavna načina. Prvo, duhovni dar se može primiti jednom, kratkom transakcijom; plod se mora uzgajati stalnim procesom, i zahteva vreme, veštinu i rad. Drugo, darovi nisu direktno povezani sa karakterom onih koji ih koriste, dok je plod izraz karaktera. Idealno bi bilo da plod i darovi održavaju ravnotežu jedno drugome tako da se Bog proslavlja.

Kao oblik ploda, vera se može razumeti na dva posebna načina: kao pouzdanje i kao verodostojnost. Pouzdanje se prikazuje u stabilnosti, koja se uvećava tako što pouzdanje sazreva. Ono zahteva početni čin predanja. „Predanje“ vodi u „uzdanje“. Mi zasnivamo naše pouzdanje na Božijoj verodostojnosti. Bog pokazuje svoju verodostojnost prema nama ispunjavajući svoje zavetne obaveze, koje idu izvan svega što možemo zaslužiti ili tražiti. Zauzvrat, to od nas čini osobe spremne i sposobne da uđu i održavaju zavetne obaveze i sa Bogom i jedni sa drugima.

Derek Prince

ONO ŠTO JE VAŽNO

„Starajte se ne za jelo koje prolazi, nego za jelo koje ostaje za večni život...“

(Jovan 6:27)

Ljudi često revnuju za sasvim beznačajne stvari. Bore se i lome za taštu slavu i nesigurno bogatstvo. Silnu energiju troše na uređenje svog ovozemaljskog života, koji je sličan pari ili magli, što začas nestaje.

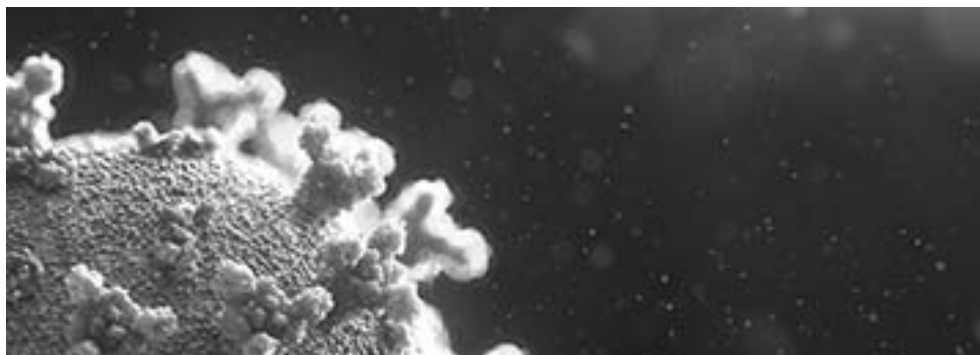
U isto vreme se pitanja koje se odnose na večnost i dobrobit duše odlažu, a zatim i zaboravljaju. Nije li to građenje života na klimavim nogama? Zar to ne znači da ljudi sitno (bezvredno)

čine velikim, a veliko (vredno) sitnim? A šta se skriva iza toga? To je grubo materijalizam koji kaže: „Jedimo i pijmo jer sutra mremo“ (1. Kor. 15:32) - ponašaju se, kao da je čovek nerazumna životinja bez duše. Više vrednuju zlato hrama nego Onoga koji u hramu prebiva - kako je to izrazio sam Gospod u evanđelju po Mateju 23:16-24.

Razmisli o tome. Obličje ovog sveta prolazi, a šta će posle biti s tobom? Jer, „ljudima je određeno samo jednom umreti - potom dolazi sud“ (Jevrejima 9:27).

Vočman Ni

ŠTA NAS KOVID-19 UČI O EVANGELIZACIJI?

Kada čitam knjigu Djela apostolska i pokušavam da objasnim brzi rast Crkve, najbližu analogiju koju vidim je ovo širenje virusa KOVID-19 u današnjem svijetu.

Poznajem misionara koji je imao privilegiju da igra važnu ulogu u eksplozivnom širenju evanđelja u jednoj dalekoj zemlji. Zato što je bio svjedok neizvjesnog uspjeha u evangelizaciji, nekoliko misijskih organizacija ga je pozvalo da dođe i otkrije im tajnu takvog uspjeha. On je odbio da sebi pripiše bilo kakvu zaslugu znajući da se tu radi o moćnoj manifestaciji suverene Božje milosti. Zahvaljujući doživljenom, stekao je potpuno novi uvid i pogled na knjigu Djela apostolska.

Veliki broj obraćenja o kojima je čitao u toj knjizi više nije vidio kao rezultat strateških planova i programa koje su smislili i vodili apostoli. Naprotiv, sva ta obraćenja je vidio kao rezultat moćnog Božjeg djela, pri čemu su apostoli samo pokušavali da prate ono što je Bog učinio. Slično tom mom poznaniku, kada čitam knjigu Djela apostolska i ja pokušavam da sva ta dešavanja sagledam na sličan način.

Razmislite samo o onom prvom događaju. Na dan Pedesetnice hiljade ljudi je iznenada povjerovalo u Hrista. Iako je Duh Sveti u Jerusalimu „rodio“ crkvu koja je prosto cvjetala, apostoli nisu osnovali komitet koji bi trebalo da izradi strategiju za osvajanje ostatka svijeta

za Isusa Hrista. Uostalom zar to nije bila zapovijest koju im je Isus ostavio:

„Tada priđe Isus i reče im: meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da drže sve što sam vam naložio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta” (Mt. 28:18-20).

Širenje crkve nije bilo pokrenuto misijskim odborom ili misijskom konferencijom, već progonom Crkve koji je otpočeo Stefanovom smrću (vidi Djela 6:8-8:1;11:19-21). Članovi Crkve su uglavnom bili rasuti posvuda, dok su apostoli ostali u Jerusalimu (vidi 8:1). Nisu apostoli pokrenuli evangelizaciju kampanju među paganima, već nepoznati bezimni pojedinci koji nisu mogli evanđelje da zadrže za sebe:

„Oni pak koji bijahu rasejani zbog gonjenja, pokrenutog protiv Stefana, prodoše sve do Finkije, i Kipra, i Antiohije, ne objavljujući Riječ nikom drugom nego samo Judejima. A neki od njih behu Kiprani i Kirinci, koji, kad dođoše u Antiohiju, govorahu i Grcima, objavljujući im kao radosnu vijest Gospoda

Isusa. I ruka Gospodnja bijaše s njima, i veliki broj povjerovala, te se obrati Gospodu” (Djela 11:19-21).

Uznemirujuća je činjenica da prvih jedanaest apostola, ne samo da nisu bili agilni u nošenju evanđelja paganima, nego oni u tom smjeru nisu načinili nijedan jedini korak. Petar nije bio voljan da ide u Kornrljev dom (vidi Djela 10:9-16), ali kada je ipak otišao i kada su ljudi u tom domu povjerovali u Hrista, njegove kolege-apostoli su ga zbog toga pozvali na „raport“.

„A apostoli i braća u Judeji čuše da su mnogobošci primili Riječ Božiju. I kada Petar dođe gore u Jerusalim, prepirahu se s njim oni iz obrezanja govoreći: ušao si k neobrezanim ljudima i jeo si s njima” (Djela 11:1-3).

Mada je Petrovo objašnjenje bilo više nego dovoljno da opravda njegov postupak, i mada su drugi apostoli prepoznali Božju odluku da spase nezna-bošce baš kao i Jevreje, njihov teorijski i njihov praktičan pristup toj temi nije bio dosljedan.

„A kad ovo čuše, umiriše se i proslaviše Boga govoreći: Bog je dakle i mnogobošcima dao

pokajanje za život” (Djela 11:18).

Evandjelje su paganima nosili Pavle i ljudi kao što su Varnava, Sila, Timotej i Luka.

Dobro, možda pitate: „Kakve sve to ima veze sa KOVID-19 virusom i evangelizacijom?“ Pa razmislite o širenju KOVID-19 virusa. Ljudi ne idu okolo voljno šireći ovaj virus na druge. Prosto se kreću, idu ovamo i onamo kao što su to i ranije činili, pa kada dođu u kontakt sa drugima, i ne znajući, prenose im virus. Ne postoje nikakve obuke i seminari o tome kako prenijeti virus. Nema ni potrebe za time. Virus ima svoj sopstveni način da to čini. Sve što mu je potrebno jeste da se ljudi druže i rade, prosto da žive svoje uobičajene živote.

Idealno – što vidimo u knjizi Djela apostolska – evandjelje se brzo širilo kroz ljude koji su živjeli, radili i bili u kontaktu sa drugima. Ti ljudi nisu smišljeno ili nasilno širili evandjelje, niti se njihova evangelizacija odvijala po nekom planu ili priručniku. (Nemojte da me pogrešno razumijete. Ja ne kažem da su metode i strategije u širenju evandjelja nešto što ne treba i-

mati i razvijati, već samo da, naravno po mom mišljenju, one nisu idealne.) Prosto vjerujem da hrišćani treba da govore o svojoj vjeri, da se ispunjavaju Svetim Duhom i da žive u radosnom zajedništvu sa drugim hrišćanima. Govorimo li o hrišćanima I veka vidimo da su bili jednostavno preplavljeni, da je spasenje koje su našli u Hristu promijenilo njihove živote do te mjere da nisu mogli, a da o toj vjeri ne govore svima sa kojima su došli u kontakt. Za njih je evangelizacija bila ono što se događalo dok su slavili Boga i iskazivali radost koja ih je preplavila. Drugi su to posmatrali i „zarazili“ se.

„A svi koji su povjerovali behu zajedno i imali su sve zajedničko; prodavali su što su stekli i imali, pa su to dijelili svima - kako je kome bilo potrebno. Svakodnevno su bili stalno i jednodušno u hramu, lomili su hljeb po kućama, primali su hranu s radošću i prosta srca, hvaleći Boga i uživajući ljubav svega naroda. A Gospod je svaki dan dodavao one koji se spasavaju” (Djela 2:44-47).

Vjera puna radosti kakvu su imali novi vjernici prirodno je vodila u jedinstvo i darežljivost

prema onima koji su bili u potrebi.

„A u naroda koji je povjerovao bilo je jedno srce i jedna duša, i niko nije govorio da je što od njegovog imanja njegovo lično, nego im je sve bilo zajedničko. Apostoli su veoma silno svjedočili za uskrs Gospoda Isusa i velika blagodat bijaše na svima njima. Niko među njima nije oskudijevao, jer su svi posjednici zemlje ili kuća prodavali što su imali, donosili su vrijednost prodanoga i stavljali pred noge apostola. Odatle se svakom dijelilo - koliko je kome bilo potrebno” (Djela 4:32-35).

Danas često može da se čuje ili da se pročita kako je neki video „zarazan“. Ja verujem da je evanđelje iz knjige Djela apostolska bilo zarazno i molim se da ponovo postane zarazno; da izvrši globalni uticaj kroz Duhom ispunjene hrišćane koji ne mogu da budu ućutkani i čija vjera ne može da bude ugašena. Neka Bog da da bude tako, na njegovu slavu, a na spasenje mnogih. Hoćete li biti voljni da širite evanđelje i pomažete u izgrađivanju učenika Isusa Hrista onako kako je Bog zapovijedio u Mateju 28:19-20?

Robert Bob Definbah

NA ČAST JE ČOVEKU
DA SE KLONI SVADJE.

PRİČE SOLOMONOVE 20:3

AGAPE

ČITAJTE STARI ZAVET

POGREŠNI RAZLOZI ZA NE ČITANJE STAROG ZAVETA

Jedne nedelje sam propovedao i imao očajničku potrebu za dobrim primerom patetičnog izgovora. Budući da na službu nisam došao sa unapred pripremljenom ilustracijom, iskoristio sam tu činjenicu i rekao crkvi: „Možete li da mi kažete najjadniji, najbedniji izgovor koji ste ikada čuli.“ Jedan otac (i moj dobar prijatelj) ustade sa svog mesta i ispriča nam ovo:

„Moj sin je bio na strogoj dijetei pa mu je bilo zabranjeno da otvara frižider. Probudivši se u toku noći primetio sam slabu svetlost koja je dopirala iz kuhinje, pa kada sam istražio da vidim šta se događa, otkrio sam ono čega sam se plašio da ću videti. Moj sin je stajao pred frižiderom širom otvorenih vrata, sa rukom koja je bila duboko zavučena u frižider. 'Sine', pitao sam ga 'šta to radiš.' Bez i malo ustezanja mi je odgovorio: 'Hladim ruku.'“

Da budem iskren, izgovori koje sam čuo od mnogih hrišćana kada sam ih upitao zašto ne čitaju Stari zavet, nisu ništa manje smešni od upravo navedenog. Moj cilj je da vas nagovorim na čitanje, proučavanje pa i poučavanje Starog zaveta, ali da bih taj cilj ispunio prvo se moram pozabaviti sa najuobičajenijim izgovorima za zanemarivanje tog dela Biblije. I tako u ovoj lekciji, to je lekcija br. 1, dopustite mi da navedem neke od izgovora koje ljudi navode kao razlog da Stari zavet ostavljaju po strani. Kasnije, biće to u lekciji br. 2, navešću razloge zbog kojih bi trebalo čitati Stari zavet, a u lekciji br. 3 će biti reči o tome kako čitati Stari zavet.

1. Stari zavet je zastareo i ne važi više jer smo mi pod Novim zavetom

Neki potpuno pogrešno zaključuju da, zato što je Isus svojim smrću, sahranom i vaskrsenjem (vidi Lk.

22:20) uspostavio Novi zavet, Stari zavet ne važi za novozavetne hrišćane. Ali apostol Pavle u svojim poslanicama piše nešto sasvim suprotno: „Jer greh neće više imati vlasti nad vama; niste, naime, više pod zakonom nego pod blagodaću. Šta onda? Da grešimo zato što nismo pod zakonom nego pod blagodaću? Daleko od toga“ (Rim. 6:14-15).

Samo zato što nismo „pod zakonom“ ne znači da ne treba da čitamo Srti zavet i Zakon koji je u njemu sadržan (zapravo ceo Stari zavet). Da nije tako, Pavle ne bi o Zakonu pisao povoljno kao što jeste pisao:

„Šta ćemo, dakle, reći? Da li je zakon greh? Daleko od toga. Ali ja sam greh poznao samo posredstvom zakona; jer ne bih znao za prohtev, da zakon nije kazao: Ne poželi!“ (Rim. 7:7).

„Zakon je sam po sebi svet, i zapovest je sveta, i pravedna, i dobra“ (Rim. 7:12).

„A ja sam, braćo moja, i sam uveren za vas, da ste i sami puni dobrote, ispunjeni svakim znanjem, kadri i jedan drugoga umudriti“ (Rim. 15:14).

Citirani stihovi ukazuju na sledeće: da bismo valjano razumeli Bibliju, neophodno je da shvatimo postojanje razlike između Zakona i legalizma. Legalizam nije drugo

do sistem pravila, tj. ispunjavanja pravila kako bi se zaradilo spasenje. Legalizam nastoji na obezbeđivanju specifičnih instrukcija za svaku okolnost sa kojom se u životu možemo suočiti. Ako za neku okolnost nema instrukcije u Mojsijevom zakonu, legalizam stvara sopstvenu i u obliku tradicije je priključuje pomenutom Zakonu.

Sam Isus je optužio jevrejske protivnike da svojim tradicijama daju veći značaj nego Zakonu tako da, ako se drži tih tradicija čovek biva slobodan da krši Božje zapovesti (vidi Marko 7:1-13).

Legalizam krši Mojsijev Zakon time što preporučuje dela i postupke zahvaljujući kojima čovek može biti spasen (vidi Dela 15:1), umesto da pazi na ono zbog čega ga Bog proglašava grešnikom u potrebi za spasenjem, koje mu je taj isti Bog tako milostivo pripremio kroz veru u Isusa Hrista (vidi Rim. 3:19-26). Upravo stoga ne treba da nas iznenadi Pavlov snažan protest protiv legalizma:

„Čudim se da se tako brzo odvrćete od onoga koji vas je pozvao Hristovom blagodaću, na drugo evanđelje, koje nije drugo evanđelje, samo ima nekih koji vas zbuňuju i žele da izvrnu evanđelje o Hristu. Ali ako vam čak i mi, ili anđeo sa neba propoveda evanđelje različito od onoga koje smo vam mi propovedali, neka bude

proklet. Kao što smo pre kazali i sad opet velim: ako vam ko propoveda evanđelje koje se razlikuje od onoga što ste primili, neka bude proklet” (Gal. 1:6-9).

Pavle naglašava da starozavetni sveti nisu bili spaseni zbog držanja zakonskih normi već zbog svoje vere, baš kao što su to i novoza-
vetni hrišćani:

„Šta ćemo, dakle, reći da je naš po telu praotac Avraam [postigao]? Ako je, naime, Avraam opravdan na osnovu svojih dela, može da se hvali, ali ne pred Bogom. Jer šta kaže pismo: 'Avraam je poverovao Bogu i to mu je uračunato kao pravednost.' A onome koji radi plata se ne računa po milosti nego po dugu. Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost, kao što i David naziva blaženim čoveka kome Bog uračunava pravednost bez dela: 'Blaženi su kojima su bezakonja oproštena i gresi pokriveni. Blažen je čovek kome Gospod greh ne uračunava'” (Rim. 4:1-8).

„Shodno veri pomreše svi ovi ne primivši obećanja, nego ih samo izdaleka videše i pozdraviše, i priznaše da su stranci i došljaci na zemlji. Jer koji tako šta govore pokazuju da traže otadžbinu. I da su pri tom mislili na onu iz koje su izišli, imali su vremena da se vra-

te; ali sad čeznu za boljom, to jest, nebeskom otadžbinom. Zato se Bog ne stidi njih, niti se stidi da se naziva njihovim Bogom; jer im je pripremio grad. Verom je Avraam prineo Isaaka kada je bio kušan, i jedinca je prinosio on koji je primio obećanja, kome je rečeno: 'Po Isaaku nazvaće ti se potomstvo.' Pomislio je da je Bog kadar i iz mrtvih vaskrsavati; zato ga je i dobio kao sliku. Verom je Isaak blagoslovio Jakova i Isava i u pogledu budućih stvari. Verom je Jakov umirući blagoslovio svakog Josifovog sina, 'I pokloni se duboko preko vrha svoje palice'. Verom Josif na samrtni spomenu izlazak, sinova Izrailjevih i zapovedi za kosti svoje. Verom su Mojsija, kad se rodio, njegovi roditelji krili tri meseca, zato što su videli da je dete lepo, a nisu se pobojali kraljeve naredbe. Verom Mojsije, kad je odrastao, odbi da se naziva sinom faraonove kćeri, i hteo je radije da strada zajedno sa narodom Božijim. nego da ima kratkotrajno uživanje greha, jer je Hristovu porugu smatro većim bogatstvom od blaga egipatskog; imao je, naime, u vidu uzvratanje nagradom. Verom ostavi Egipat ne uplašivši se kraljeve jaro-
sti; jer se čvrsto držao Nevidljivo-
ga kao da ga gleda. Verom je proslavio Pashu i izvršio kropljenje krvlju, da ih ne dotakne onaj koji je ubijao prvence. Verom predoše Crveno more kao po suvoj zemlji, a kad Egipćani to pokušaše poda-

više se. Verom padoše jerihonski zidovi kad se sedam dana obilazilo oko njih. Verom Raava bludnica ne pogibe s nepokornima, jer primi uhode s mirom" (Jevr. 11:13-31).

Prema Bibliji NE postoje dva puta spasenja: spasenje držanjem Zakona Starog zaveta i spasenje verom u Novom zavetu. Od prve do poslednje stranice Biblija kazuje o samo jednom putu spasenja – verom.

2. Stari zavet je prepun krvi i nasilja

Budimo poštteni i priznajmo: Stari zavet je pun krvi. Oslikan je sa mnogo nasilja i prolivanja krvi. Ipak, važno je zapaziti da je sve to posledica greha. Počelo je time što je Kain prolio krv svog brata Ave-lja (vidi 1. Moj. 4:3-15). Bog je ozbiljno uzimao prolivanje krvi životinja, a prolivanje krvi ljudi (ubistvo) još ozbiljnije (vidi 1. Moj. 4:3-15).

U cilju prinošenja žrtve za greh, Bog je zahtevao prolivanje krvi: „...bez prolivanja krvi nema oprostjenja“ (Jevr. 9:22).

Količina prolivene krvi koju nalazimo u Starom zavetu ima za cilj da ukaže na količinu greha ljudi i dakako posledice tih greha, kao i leka za njega. Međutim, nemojte pretpostaviti da, zato što je Stari zavet „krvav“, Novi zavet nije.

Smrt Isusa Hrista je neizostavno bila krvava.

„A kada su jeli, uze Isus hleb, blagoslovi, izlomi i dade učenicima i reče: uzmite, jedite; ovo je telo moje. Tada uze čašu i zahvali, dade im i reče: pijte iz nje svi; jer ovo je moja krv saveza, koja se proliva za mnoge radi oprostaja grehova“ (Mt. 26:26-28).

„I kad Ocem nazivate onoga koji ne gledajući ko je ko sudi po delima svakog pojedinca, provodite u strahu vreme svoga života u tuđini, znajući da od svog sujetnog načina života, koji vam je od vaših otaca predan, niste iskupljeni propadljivim stvarima, srebrom ili zlatom, nego dragocenom krvlju Hrista kao nevinog i čistog jagnjeta...“ (1. Pet. 1:17-19).

„I pevahu novu pesmu govoreći: dostojan si da uzmeš knjigu i da otvoriš njene pečate, zato što si bio zaklan i što si svojom krvlju iskupio Bogu ljude od svakog plemena i jezika i naroda i narodnosti...“ (Otk. 5:9).

Završna borba kao i poraz sata-ne i njegovih marifetluka na ovom svetu, takođe će biti krvavo (vidi Otkr. 8:7-8, 11:6, 14:20, 16:3-6).

Bob Definbah

POSTAVITI SVE NA PRAVO MESTO

Nedavno sam sanjao jedan zanimljiv san, koji je ostavio snažan utisak na mene. Ono što me je zaista uznemirilo jeste činjenica da nisam mogao da se setim šta sam sanjao. Kada sam se probudio, na kratko i sasvim nejasno setio sam se tog sna, ali sećanje je trajalo taman toliko dugo da pomislim da je san bio neobičan i značajan; a zatim je sećanje iščezlo. I da otprilike citiram Tomasa S. Eliota, imao sam značenje, ali mi je nedostajalo iskustvo.

Naša težnja za pravdom često tako izgleda. Mi sanjamo san o pravdi, u kome na trenutak zavirimo u jedinstveni svet u kome je sve postavljeno na svoje pravo mesto, u svet u kome je sve u redu, u kome su društva zdrava i efikasna, u kome ne samo da znamo šta treba da radimo, već zaista to i činimo. Zatim se budimo i vraćamo u stvarnost. Međutim, šta to

čujemo dok sanjamo taj san?

Čini se kao da možemo da čujemo, ne možda sam glas, već odjek glasa: glasa koji govori mirno, sa zdravim autoritetom, koji govori o pravdi, o tome da će sve biti postavljeno na svoje pravo mesto, o miru, nadi i blagostanju svih. Glas nastavlja da odjekuje u našoj mašti, našoj podsvesti. Imamo želju da se vratimo i čujemo ga još jednom, ali kada se jednom probudimo, više ne možemo da se vratimo u san. Neki ljudi kažu da je sve to samo plod naše mašte, i mi smo gotovo spremni da im poverujemo, iako nas to vodi cinizmu.

Međutim, glas i dalje odjekuje, pozivajući nas, mameći nas da pomislimo da tamo možda zaista postoji tako nešto kao što je pravda i da je sve postavljeno na pravo mesto, čak iako to smatramo nečim nedostižnim. Mi smo poput noćnih leptira koji pokušavaju da

odlete do Meseca. Svi znamo da postoji nešto što se zove pravda, ali ne možemo da je dosegamo.

Ovo jednostavno možete proveriti. Idite u bilo koju školu ili na igralište u kome su deca dovoljno velika da međusobno razgovaraju. Obratite pažnju na njihove razgovore. Ubrzo ćete čuti kako jedno dete govori drugom, ili možda nastavniku: „To nije fer!“

Decu ne morate učiti šta je pravda, a šta nije. U svako ljudsko biće usađeno je osećanje za pravdu. Imamo to u sebi.

Kada padnete sa bicikla i slomite nogu, idete u bolnicu i lekari saniraju povredu. Neko vreme hodate uz pomoć štaka, a zatim, prilično oprezno, počinjete normalno da hodate. Uskoro zaboravljate na čitavu stvar. Vraćate se normalnom životu. Postoje stvari koje se mogu vratiti na pravo mesto, mogu da se poprave i vrate na kolo-sek. Slomljena noga može da se namesti, slomljena igračka može da se popravi, isto kao i pokvareni televizor.

Pa, zašto onda ne možemo da rešimo problem nepravde? Ovde se ne radi o nedostatku uloženog truda. Postoji veliki broj sudova, sudija i advokata. Nekada sam živio u delu Londona u kome se nalazi toliko mnogo institucija koje se bave pravdom da vas glava zaboli – zakonodavstvo, pravni zastupci, Vrhovni sud, kriminalni-

stička služba, policijska centrala i, samo nekoliko kilometara dalje, dovoljno advokata za čitav pravni rat. I druge zemlje imaju slične organizacije osmišljene da stvaraju zakone i da ih sprovode.

Pa ipak, kao da osećamo da nam pravda izmiče iz ruku. Ponekad je možemo dostići, ponekad ne. Nevini ljudi bivaju osuđeni, krivci bivaju pušteni na slobodu. Nasilnici, i oni koji podmićivanjem mogu da izbegnu nevolje, izvlače se – ne uvek, ali dovoljno često da mi to možemo da primetimo, i pitamo se zašto je to tako. Neki duboko povređuju druge ljude i odlaze smejući se. Žrtvama nije uvek nadoknađena šteta. Ponekad ostatak života provode boreći se sa tu-gom, bolom i gorčinom.

Ista stvar dešava se i na širem polju. Države napadaju druge države i ne bivaju kažnjene. Bogati koriste moć svog novca da bi postali još bogatiji, dok siromašni, koji ne mogu ništa da urade kako bi promenili svoje stanje, postaju još siromašniji. Većina nas se češe po glavi i pita se zašto je to tako, a onda odlazi u prodavnicu i kupuje još jedan proizvod, povećavajući na taj način zaradu neke bogate kompanije.

Ne želim da budem previše neraspoložen. Pravda postoji i ponekad ispliva na površinu. Svirepi tirani su zbačeni. Aparthejd se raspao. Ponekad se pojavljuju

mudre i kreativne vođe, koje ljudi slede u dobrom i ispravnom delovanju. Ozbiljni kriminalci ponekad budu uhvaćeni, dovedeni pred lice pravde, osuđeni i kažnjeni. Stvari koje su pogrešno postavljene u društvu ponekad se na sjajan način vraćaju na svoje pravo mesto. Novi projekti pružaju nadu siromašnima. Diplomatskim putem postiže se siguran i trajan mir. I kada pomislite da je sve bezbedno i da možete da se opustite, sve ponovo krene naopako.

Iako možemo da rešimo neke probleme u svetu, makar privremeno, savršeno dobro znamo da postoje oni problemi koje jednostavno ne možemo i nećemo rešiti.

Upravo posle Božića krajem 2004. godine, zemljotres i talas visoke plime usmrtili su dvostruko više ljudi od ukupnog broja američkih vojnika koji su poginuli za vreme rata u Vijetnamu. Postoje neke stvari u našem svetu, na našoj planeti, koje nas prisiljavaju da kažemo „To nije u redu!“, čak i kada nemamo koga da okrivimo. Tektonska ploča deluje onako kako mora da deluje. Zemljotres nije izazvao neki rđavi kapitalista, marksista ili fundamentalista koji pretili bombama. On se jednostavno dogodio. U takvim situacijama vidimo svet koji pati, svet koji se raspada, svet u kome se dešavaju stvari (poput sitnih napravnih igralištu ili na sudu), ali smo izgle-

da nemoćni da u vezi sa tim uradimo ono što je ispravno.

Najrečitiji primeri su oni najbliži domu. Držim se visokih moralnih standarda. Razmišljam o njima. Propovedam o njima. Čak sam i knjige napisao o njima. A još uvek ih kršim. Linija između pravde i nepravde, između onoga što je ispravno i što nije, ne može biti povučena između „nas“ i „njih“. Ona se proteže u svakom od nas. Stari filozofi, ne samo Aristotel, videli su ovo kao neki nabor u sistemu, kao neku složenu zagonetku. Svi znamo šta bi trebalo da radimo (osim, tu i tamo, ponekog detalja), ali svi, makar na neko vreme, to ne činimo. Zar to nije neobično?

Kako je moguće da, s jedne strane svi osećamo ne samo da postoji nešto poput pravde, već i zajednička težnja za njom, duboka čežnja da sve bude postavljeno na svoje mesto, osećamo razjedinjenost koja nas muči i ponekad kao da više na nas – a ipak, sa druge strane, posle nekoliko hiljada godina ljudske borbe, potrage za ljubavlju i pripadanjem, mržnje, nade, zbrke i filozofiranja, čini se da joj ni smo ništa bliži od ljudi u najstarijim društvima koja smo otkrili?

Proteklih godina bili smo svedoci neobičnih primera ljudskih delovanja koji su zaprepastili naše osećanje za pravdu. Neki ljudi smatraju da je u proteklih pedeset

godina nastupio pad moralnosti. Međutim, ovo su bila moralno najosetljivija vremena; doba zaista najvećih moralnih dilema u zabeleženoj istoriji. Ljudi usrdno brinu o mestima na kojima je potrebno stvari postaviti na svoje pravo mesto.

Tokom Prvog svetskog rata, moćni generali poslali su u rovove milione ljudi, od kojih su mnogi poginuli, dok su oni živeli u luksuzu iza borbenih linija ili u svojim kućama. Kada čitamo dela pesnika, koji su bili zahvaćeni tim strahotama, osećamo da se iza njihove bolne smetenosti krije bes koji tinja zbog gluposti i nepravde. Zašto je sve to trebalo da se dogodi? Kako sve to može da se ispravi?

Opasna mešavina ideologija poslala je milione u smrt u gasnim komorama. Pojedine verske pre-

drasude, iskrivljene filozofije, strah od ljudi koji su „drugačiji“, ekonomska kriza i potreba za žrtvenim jarcem, sve to bilo je izmešano sa jednom odličnom demagogijom koja je ljudima govorila ono u šta su neki od njih želeli da veruju i zahtevala ljudske žrtve kao neophodnu cenu za „napredak“. Potrebno je samo da spomenete Hitlera i holokaust da biste pokrenuli pitanja: Kako se to dogodilo? Gde je tu pravda? Kako možemo doći do nje? Kako možemo sve da ispravimo? Ili da postavimo najznačajnije pitanje: Kako možemo da sprečimo da se tako nešto ponovo dogodi?

Međutim, ne možemo, ili se bar tako čini. Niko nije sprečio Turke da pobiju milione Jermena u razdoblju od 1915 – 1917. (Hitler se pozivao na ovaj događaj kada je podsticao svoje istomišljenike da ubijaju Jevreje.) Niko nije sprečio Tutse i Hute u Ruandi da se međusobno ubijaju 1994. godine i unište mnoge živote. Svet je rekao: „Nikad više“, posle nacističkog holokausta, ali su se takve strahote ipak ponavljale i, na užas svih nas, otkrili smo da ne možemo učiniti ništa da sprečimo takve pojave.

Zatim, dogodio se aparthejd. Velika nepravda bila je nanesena širokoj populaciji u Južnoj Africi. To je trajalo dugo. Druge zemlje, naravno, činile su slične „poduhvate“, ali bile su uspešnije u gušenju

otpora. Setite se „rezervata“ za „starosedeoce Amerike“. Sećam se šoka kada sam posle odgledanog starog filma o kaubojima i Indijancima shvatio da sam kao mlad i ja, kao i većina mojih savremenika, slepo verovao da su kauboји u osnovi dobri, a Indijanci loši.

Svet je postao svestan rasnih predrasuda, ali oslobađanje od njih nalik je pokušaju da vazduh istisnete iz balona. Pritiskate jedan kraj i shvatate da se vazduh premestio na drugi kraj. Svet se ujedinio oko aparthejda i rekao: „To ne može tako.“ Međutim, deo moralne energije potekao je iz onoga što psiholozi nazivaju „projekcija“, lakog načina da optužimo nekog drugog za ono što sami činimo. To je veoma zgodno i pruža duboko, ali lažno osećanje moralnog zadovoljenja; ukoriti nekoga na drugom kraju sveta, dok zanemarujete iste probleme u svom domu.

Zatim, imamo nova globalna zla: osion, nemaran i neodgovoran materijalizam i kapitalizam sa jedne strane; razbesneli i neshvatljiv verski fundamentalizam sa druge strane. Sada ne govorimo o tome da li postoji brižljiv kapitalizam ili promišljen fundamentalizam. Ovo nas vraća tamo gde smo bili pre nekoliko minuta. Nije nam potrebna doktorska titula u makroekonomiji da bismo zaključili da nešto nije u redu ako bogati svakog mi-

nuta postaju bogatiji, a siromašni još siromašniji.

U međuvremenu, svi želimo srećan i siguran život u domu. Dr Džonson, vešt pripovedač iz 18. veka, jednom je izjavio da je cilj i svrha svih ljudskih napora „biti srećan u domu“. Ali u zapadnom svetu, kao i u drugim delovima sveta, domovi i porodice se raspadaju. Umetnost nežnosti, dobrote, opraštanja, osećajnosti, razboritosti, velikodušnosti, poniznosti i dobre staromodne ljubavi – izašla je iz mode. Ironično je što svi zahtevaju svoja „prava“, ali ovaj zahtev je toliko oštar da uništava jedno od najosnovnijih „prava“, ako ga možemo tako nazvati: „pravo“, ili bar čežnju i nadu, da imamo miran, siguran dom da u njemu živimo, budemo tu, da učimo i napredujemo.

Ljudi opet postavljaju pitanje: Zašto? Da li mora da bude ovako? Mogu li se stvari postaviti na svoje mesto i ako mogu, kako? Može li se svet spasiti? Možemo li se mi spasiti?

I opet zatičemo sebe kako postavljamo pitanje: Zar nije neobično što sve mora da bude ovako? Zar nije neobično što svi želimo da stvari budu postavljene na svoje mesto, a ne možemo ništa da učinimo? I zar nije najčudnije od svega što ja lično, iako znam šta treba da radim, često to ne činim?

Nikolas Tomas Rajt

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

WWW.**SYLOAM**.EU

MEĐIA

IZDAVAŠTVO

E-KNJIGE

AUDIO KNJIGE

VIDEO MATERIJAL

POSETITE STRANICU WWW.SYLOAM.EU I BUDITE OBAVEŠTENI O MESEČNIM AKCIJAMA SYLOAM IZDAVAŠTVA

SYLOAM AKCIJA SEPTEMBAR 2020

syloam.media@gmail.com

in.fb@syloam-international.org

SYLOAM

064 3430817

ŠTO JOŠ BOG ČEKA - Ross Paterson
+
SILA BLAGOSILJANJA - Kerry Kirkwood

900
DINARA • PTT

75
KN • PTT

18
KM • PTT

+ POKLON KNJIGA
OD JOHNA BEVERA

„Knjiga je najtiši i najpouzdaniji prijatelj; najpristupačniji i najmudriji savetnik i najstrpljiviji učitelj.“
Carls Vilijam Eliot

ИКОНОС

**НОВЕ КЊИГЕ
У ИЗДАЊУ
ИКОНОС-а**

**БЕСПЛАТНИ
ПРИМЕРЦИ**

**ПОРУЏБИНЕ И ВИШЕ
ИНФОРМАЦИЈА**

+381 62 396331

IKONOS.OFFICE@GMAIL.COM

IKONOS UDRUŽENJE